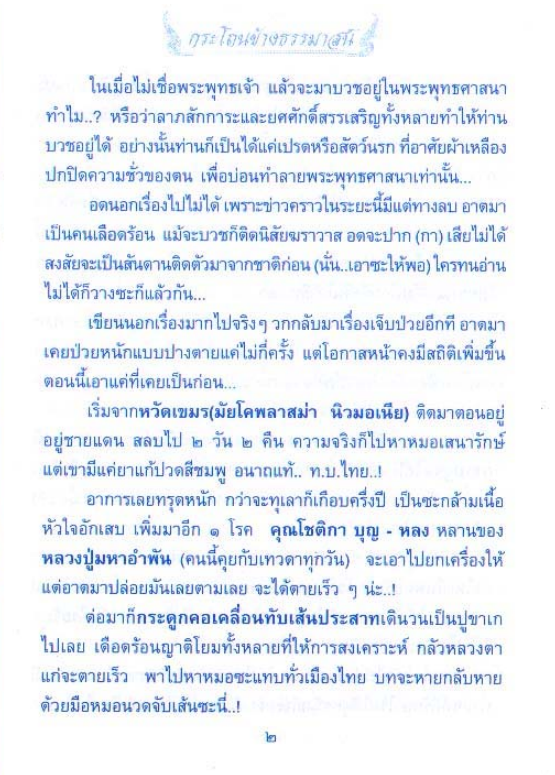
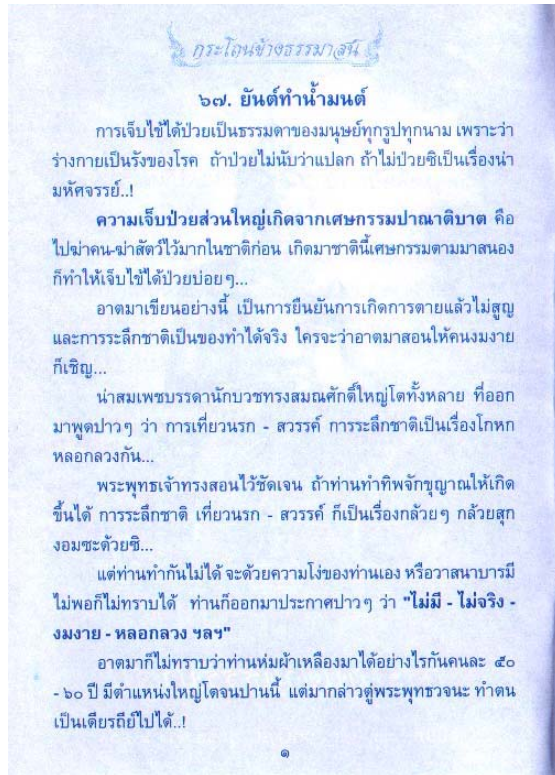


รูปที่ 01

ปกหน้า



รูปที่ 02
หน้า 01-02

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ล่าสุดเป็นไวรัสสงบ แรกๆ นึกว่าไข้หวัด กว่าจารู้ตัวก็เป็นเซ
หนักแล้ว เจ้าประคุณเอ๋ย...แค่หายใจยังเหนื่อยเลย.. มันให้เห็นทุกซั เห็น
โทษของการแบกชั้นนี้ห่าจริง ๆ ฉะนั้นน้ำหวานจนขวดทองเป็นภูเขาเลากา
กว่าจะทุเลาลงเอาสองเดือนกว่า ตัวเหลืองเป็นมนุษย์ทองคำไปเลย..!
นั่นเป็นการป่วยที่นับว่าหนักจริงๆ ชนิดไปเดินวนที่ตำหนัก
พระยายมมาแล้ว แต่ท่านเห็นว่ายังไม่สมควรจะตาย เพราะตายตอนนี้
จะลงขุมดินไป เลยปล่อยให้มาสะสมความเลวต่อ ถึงเวลาจะได้พุ่งทลาว
ไปตรงเลย ไม่ต้องตัดสินใจเสียเวลา...

ที่นี้มากล่าวถึงโรคประจำตัว อาตมาเป็นโรคภูมิแพ้ อากาศ
เปลี่ยนแปลงเปลี่ยนหน่อยก็จับไข้ เป็นมันได้อาที่ดยี่ละสอง-สามหน
จนเป็นเพื่อนกับอาการไข้ สามารถขอเวลานอก เพื่อทำงานก่อนได้
หลังจากค่อยว่ากันใหม่ สุกดีเหมือนกัน...

การเจ็บไข้ได้ป่วยมีคุณมหาศาล เพราะทำให้ทรงมรณานุสติ
กรรมฐานได้ดี แต่ไฮ้การที่จะตายก็ไม่ตายนี่ซี...มันทรมานเหลือร้าย
ฉะนั้น...ถ้าเลือกได้อาตมาก็ไม่ขอป่วยหรือ (กลัวตายละมัง...?)
แล้วทำอย่างไรล่ะที่จะไม่ป่วย..?

ก็มีอยู่วันหนึ่ง "หลวงพ่อ" ท่านเล่าให้ฟังว่า "พระ" ท่านมา
ขอให้เป็นหมอรักษาโรค หลวงพ่อบอกว่าตัวเองป่วยจะตายแล้วไม่
ตายแล้ว ให้เป็นหมอแล้วใครจะเชื่อ อีกอย่างคือไม่ชอบทำอะไรยากๆ
จึงไม่ขอเป็นหมอจะดีกว่า...

ต่อเรื่องนี้ไปต่อเรื่องกันมา ในที่สุดหลวงพ่อก็ก๊กราบเรียนว่า "ถ้ามี
น้ำมนต์ที่รักษาโรคได้ทุกชนิดก็จะยอมเป็นหมอ "คือทำทีเดียวไม่ยุ่งยาก

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ใครมาก็จอกน้ำมนต์ให้ หายไม่หายก็ช่าง "พระ" ท่านว่า "ต้องการ
แบบนั้นก็เอา...ตามใจคุณ"

"พระ" ท่านมอบหมายให้ พระสารีบุตรมหาเถระ เป็นองค์สอน
วิธีทำน้ำมนต์ พระมหาเถระกล่าวว่า "เคยบอกวิธีให้ไปนานแล้ว แต่เธอ
ลืมไปเอง" แล้วทบทวนความจำว่า เมื่อปีนั้น วันเวลานั้นๆ เคยสอน
เอาไว้แล้ว...

หลวงพ่อบทวนดูก็นึกออก ว่าเคยทำให้เขาไปจริงๆ แต่ทำให้
เฉพาะตัว ไม่เป็นสาธารณะ และเขียนอักขระผิดไปหนึ่งตัวด้วย แต่ตอน
นั้นพระมหาเถระบอกว่าไม่เป็นไร ถึงผิดก็มีอำนาจเช่นกัน แต่คราว
นี้ต้องแก้ไขถูก...

หลวงพ่อก็จดวิธีทำมา ต้องใช้แผ่นทองคำหกแผ่น แผ่นเงิน
หกแผ่น หนักอย่างน้อยแผ่นละ ๑ บาท เขียนยันต์ลงอักขระแล้วปลุกเสก
ตามวิธีการ จึงจะใช้ทำน้ำมนต์รักษาโรคได้...

อาตมาพอทราบเรื่องก็อยากได้ตามประสาคนกิเลสมาก เงินที่
มีอยู่ถึงจะพอซื้อ แผ่นทอง - แผ่นเงิน แต่มันเป็นเงินที่ญาติโยม ทำบุญมา
จะมาใช้ปะปะได้อย่างไร..?

ตัดใจว่าถ้าเราสมควรได้มันก็ได้เอง ถ้ามีคนถวายเงิน - ทองเพื่อ
การนี้โดยเฉพาะ ก็จะทำ ถ้าไม่มีก็สบายไม่ต้องเหนียว ถ้าจะให้เอา
เงินสงฆ์ไปใช้สังเษเป็นไม่เอาด้วยแน่...

พอดีพบกับหน้าเล็ก (อาจารย์จรรवरณ ศรีแสงจันทร์) หน้าเล็ก
ถวายของขวัญปีใหม่ เป็นสร้อยคอทองคำ ๕๐ สดางค์ ก็เลยบอกกับ
หน้าเล็กว่า ขอเอามาใช้ในงานนี้ หน้าเล็กอนุญาตด้วยดี...

รูปที่ 03
หน้า 03-04

พระโขนงช้างธรรมมาธิ

เมื่อญาติโยมทราบ ก็ถวายทั้งเงินทองและเงินสด คิดแล้วเกินจำนวนที่ต้องการไปมาก อาตมาจึงแจ้งให้ทราบว่า ถ้ามีเหลือจะร่วมในงานหล่อพระต่อไป ทุกคนก็ไม่ว่าด้วย...

ติดต่อทางร้านให้รีดแผ่นเงินแผ่นทองให้ ตอนนั้นทองแห่งราคาบาทละ๔,๗๐๐ร้านค้ำมันโขกชะบาศบาทละ๖,๐๐๐.! เออ...ที่เอ็งข้าไม่ว่าถึงที่ข้าบ้างอย่าไวยกก็แล้วกัน แน่ะ..อาฆาตชะด้วย..!

พอได้แบบยันต์มาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อกี่เขียนเป็นการใหญ่ กะว่าเขียนเสร็จ จะขอความกรุณาหลวงพ่อกี่ให้ท่านช่วยเสกให้ปรากฏว่าต้องเสกเองครับ..!

อธิษฐานขอ สุขภาพดี, สุขปฏิบัติ, ๑๐๘ จบ นะมะพะทะ ๑๐๘ จบ เหนื่อยแทบขาดใจ เข็ดจริง ๆ คุณเอ๊ย... แกมไม่มั่นใจตัวเอง เอาไปเข้าพิธีใหญ่ที่หลวงพ่อกี่ทำในวิหารร้อยเมตรอีกครั้ง เอาให้ชั่วชีวิตไปเลย..!

ในพิธีมีเหรียญยันต์ทำน้ำหนัก ๓๐,๐๐๐ เหรียญด้วย ครั้งแรก "พระ" ท่านให้ทำแค่ ๑,๐๐๐ เหรียญ ท่านบอกว่ากำลังใจคนไม่เท่ากัน เลยเอาไปใช้ปะปะจะไม่มีผล แต่หลวงพ่อกี่ตรงตามเคย จนได้มา ๓๐,๐๐๐ เหรียญ คนศรัทธาจะได้เข้าชื่อตามอัยยาศัย...

๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ เวลา ๑๘.๐๐ น. เริ่มพิธี "พระ" ท่านเมตตาเป็นพิเศษ เป้ายันต์ติดกระหม่อมให้ทุกคนในพิธีด้วย อาตมา รู้สึกหงส์ระชู่ถูกซึ่งสัมผัสตามรูปยันต์ ดึงเบรี่ยะเลย จึงอธิษฐานจิตเพื่อญาติโยมและลูกสาวทั้ง ๕ คนด้วย...
น้ำหนักและเหรียญรุ่นนี้ มีผู้นำไปรักษาโรคได้ผลมากต่อมาก

พระโขนงช้างธรรมมาธิ

แม้แต่เป็นเมะเร็งก็หาย แต่ว่าขึ้นอยู่กับกำลังใจคนใช้ชีวิตจริงๆ บางคนเช่นจ๊อบ (เบญจพร วิบูลย์พันธ์) เป็นหวัดนิดหน่อย กินน้ำหนักเป็นโถงยังไม่หายเลย..!

อาตมาเองหลังเข้าพิธีแล้ว ก็ปลุกยันต์อยู่ทุกวัน อากาศโรกภูมิแพ้ รู้สึกดีขึ้นมาก หลังพิธีตั้งแปดเดือนจึงเป็นหวัดหนหนึ่ง แบบนี้ค้อยยังชั่วหน่อย...

น้ำหนัก(มณีรุ่ง)ลูกสาวคนเล็ก ไปเที่ยวป่าทองผาภูมิ ถูกผึ้งป่าต่อยมือบวมเป็นกะโหล่ เอาเหรียญรุ่นนี้แปะไว้หน้าทีกว่าๆ ก็หายเป็นปกติ นับว่าน้ำหนักธรรมมาก..!

คนนำเหรียญไปใช้ต้องสวมมนต์ทุกวัน ซึ่งเท่ากับบังคับให้ภาวนา นั่นเอง เวลาภาวนา จิตจับภาพยันต์ก็เป็นกสิณ นึกถึงบารมีพระเป็นพุทธานุสสติ อัมมานุสสติ สังฆานุสสติ ก็เท่ากับเจริญกรรมฐานทุกวัน เป็นความดีที่สูงยิ่ง แบบนี้ใครว่างมง่าย ไม่มีในพุทธศาสนา ก็ปล่อยเขาฉลาดไปคนเดียวเถอะ อาตมาขอทำแบบใด ๆ อย่างนี้แหละ สบายใจดี...

๑๖ กรกฎาคม ๒๕๓๓ พระเล็ก สุธมมปญโญ

หมายเหตุ : เมื่อ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ อาตมาถูกบีบคอให้ทำเหรียญทำน้ำหนัก จำนวน ๓,๐๐๐ เหรียญ เพื่อให้ญาติโยมไว้ใช้รักษาโรคที่หมอแผนปัจจุบันรักษาได้ยาก กลายเป็นว่าต้องมาทำทั้งที่ตนเองก็ป่วยอยู่ทุกบ่อยเช่นกัน..!

๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๙ พระครูธรรมธรเล็ก สุธมมปญโญ

รูปที่ 04

หน้า 05-06

กระโถนข้างธรรมาสีห์

๖๘. พระพุทธบาทขุนห้วยแห้ง

รอยพระพุทธบาทนั้น ตามตำราบันทึกไว้ว่า มีอยู่ ๕ แห่ง คือ

๑.ภูเขาสุวรรณมาลิก ๒.ภูเขาสุวรรณบรรพต ๓.ภูเขาสมนภูฏ

๔.โยนภมทานคร ๕.แม่น้ำหิมทานที

ท่านผู้อ่านต้องเข้าใจก่อนว่า นั่นเป็นชื่อสถานที่ ซึ่งเรียกกันในสมัยโบราณ มาถึงสมัยนี้ ไม่ทราบว่าจะเปลี่ยนเป็นอะไรไปบ้าง อาจจะเป็นนามสกุลตั้ง ๆ ของผู้มีอำนาจในแผ่นดินบางคนไปแล้วก็เป็นได้...

ที่ขึ้นชื่อลือชาที่สุดก็คือ รอยพระพุทธบาทที่จังหวัดสระบุรี มีประวัติว่าค้นพบในสมัยอยุธยา เนื่องจากพระสงฆ์ไทยเดินทางไปนมัสการรอยพระพุทธบาท ณ ลังกาทวีป...

พระเจ้าเทวานัมปิยติสสะ เจ้าผู้ครองลังกาทวีป ทรงกราบเรียนคณะสงฆ์ไทยว่า "ทำไมพระคุณเจ้าต้องลำบากตรากตรำมาถึงเมืองลังกา ในเมื่ออยู่สยามมหานครก็มีรอยพระพุทธบาทอยู่แล้ว..?"

คณะสงฆ์ไทยได้สอบถามจนทราบชัดว่า รอยพระพุทธบาทนั้นองค์สมเด็จพระภควันทรงประดิษฐานไว้เหนือสุวรรณบรรพต ทางทิศอุดรของกรุงศรีอยุธยา...

พอข่าวแพร่กระจายไปทั่วกรุงศรีอยุธยา ก็มีการค้นหาเป็นการใหญ่ ในที่สุดก็พบโดยพรานบุญที่ขึ้นไปล่าสัตว์บนเขาขุนโขลนเมืองปากเพรียว ซึ่งก็คือสระบุรีในปัจจุบันนี้...

พรานบุญยิงเนื้อด้วยหน้าไม้ ถูกเข้าที่สำคัญ จึงไล่ตามไปเอาตัวเห็นเนื้อนั้นตีมันในแง่เล็ก ๆ ลูกศรก็หลุดออกมา บาดแผลหายเป็นปกติ...

กระโถนข้างธรรมาสีห์

เห็นเขาดังนั้น พรานบุญซึ่งเป็นกลางเคลื่อนไปทั้งตัว (คงเกมันตีพิลึก) จึงลองใช้น้ำมันชำระกายดูปรากฏว่า กลากเคลื่อนหึ่งหลายหายไปอย่างน่าอัศจรรย์ เมื่อพิจารณาแ่งน้ำนั้นแล้ว พรานบุญก็แทบช็อค...!

ขุนสัตว์กันที่ศิรินทราพนมโยลน (ยศภายหลัง) หรือพรานบุญนั้น ตัวแกเกือบเท่าตัว ถ้าเอาหัวกะโหลกแกมาได้ คงใช้ทำบาตรพระได้สบาย ๆ หัวเท่าบาตรจริง ๆ..!

แต่ด้วยขนาดนั้นของพรานบุญ พอพบเห็นแ่งน้ำนั้น เป็นรอยทำขนาดมเหสีมา ยาวเป็นวา พี่แกก็ขนหัวตั้งเด่เหมือนกัน เพียงแต่ไม่ถึงกับวิ่งปารายไปเท่านั้นเอง..!

พอทราบข่าวว่ามีการค้นหารอยพระพุทธบาท พรานบุญก็เลยถูกใจคิด ว่าแ่งน้ำศักดิ์สิทธิ์ปรอยเท่านั้น น่าจะเป็นรอยพระพุทธบาทแน่นอน จึงแจ้งให้ทางการทราบ...

สอบสวนทวนความจนแน่ใจแล้ว ก็มีการสร้างมณฑปครอบเอาไว้ให้ชาวบ้านได้สักการบูชา กล่าวกันว่าใครได้ไปไหว้รอยพระพุทธบาทครบเจ็ดครั้ง จะไม่มีวันตกรกแน่นอน...เราต้องนึกถึงว่าหนทางสมัยก่อนนั้นยากลำบากขนาดไหน การบุกป่าฝ่าดงที่เปี่ยมด้วยอันตรายร้อยแปดนั้น ถ้าปราศจากศรัทธาที่มั่นคงจริง ๆ แล้ว ครั้งเดียวยิ่งยากที่จะไปเลย...

การบุกป่าไปตั้งเจ็ดครั้ง ศรัทธาที่มั่นคงกำลังใจที่เข้มแข็ง ยึดมั่นในพุทธศาสนุนิตินาคันนั้น นรกเขารังเกียจมากจึงไม่ยอมให้ลงอย่างเด็ดขาด ขึ้นลงก็นรกพังกันท่านั้น..!

ถ้าเป็นสมัยนี้ก็หวานเลย อาตมาไปกลับได้ไม่ต่ำกว่าวันละสอง

รูปที่ 05

หน้า 07-08

กระโถนข้างธรรมาสี

เที่ยว และไปอธิษฐานยกช้างเป็นที่สนุกสนาน กราบไหว้ทำบุญให้ชื่นใจ และไปได้ทุกปีขึ้น...

"หลวงพ่อ" เล่าให้ฟังว่า สมัยนั้นใครออกธุดงค์ก็ตาม มักจะมุ่งไปนมัสการรอยพระพุทธรบาท และพระพุทธรูปที่สระบุรีกันทั้งนั้น...

หลวงปู่ปานนำคณะที่ประกอบด้วย "หลวงพ่อ" และเพื่อนพระผู้ "เอาจริง" ในการปฏิบัติธรรม ไปนมัสการรอยพระพุทธรบาท พบพระบรมสารีริกธาตุเสด็จ เป็นที่ปีติชื่นใจโดยทั่วกัน...

อาดมาเองถ้าผ่านไปทางนั้น หรือไปชู่ระที่ใกล้ ๆ นั้น ก็จะไปนมัสการทุกครั้ง สมัยก่อนบุกป่าฝ่าดงแทบตายว่าจะไปถึง สมัยเราไปได้ง่าย ๆ ต่ายยังไม่แฉะก็ไม่ทราบว่าจะพูดอย่างไรแล้ว...

ตั้งที่กล่าวแล้วว่า ตามตำราบันทึกไว้ว่ารอยพระพุทธรบาท มีถึง ๕ รอยด้วยกัน จนปานนี้ก็ยังไม่บอกไม่ได้ว่า อยู่ที่ใดกันบ้าง แต่อาดมาไปพบเขารอยหนึ่ง ในป่าดงดิบรอยต่อระหว่างสุโขทัยกับลำปาง เรื่องมันเป็นอย่างนี้ขอรับท่านสารวัตร...

อาดมาบุกไปเมืองลับแลแม่सान ด้วยปรารถนาที่จะพิสูจน์เรื่องลึกลับหลายประการ เช่น แร่ธาตุที่ผสมกันเป็นทอง ช้างน้ำที่เป็นจ้าวแห่งสัตว์ป่าทั้งหมด ถ้ำลับที่สมัยเชียงแสนใช้ส่องสุ่มผู้คน เพื่อภูษาคิดจากขอมดำ เหล่านี้เป็นต้น

ความเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัย บวกกับบารมีของครูบาอาจารย์ คุ่มเคียวคุ่มเกล้าอยู่ ทำให้อาดมากล้าทำในสิ่งที่ชาวกะเหรี่ยงทั้งหลายไม่กล้า คือบุกเข้าไปพิสูจน์มันชะทุกเรื่อง จนเป็นที่ยอมรับของพวกเขา ว่าอาดมา "บ้า" เข้าขั้นจริง ๆ..!

กระโถนข้างธรรมาสี

พวกเขาจึงเล่านิทานปรัมปราของเขาว่า บนเทือกเขาที่สลับซับซ้อนในดงดิบข้างหน้า บนภูเขาที่มีนามว่า ชุนห้วยแห้ง มีคนเฒ่าคนแก่ไปล่าสัตว์ พบรอยพระพุทธรบาทอยู่บนนั้น แน่ละ...ไม่ต้องรอเขาแนะนำช่า อาดมาก็พร้อมจะไปเองที่นั่นอยู่แล้ว...

ทั้งที่ได้รับบาดเจ็บจากการเดินทาง เดินขาลากไปข้างหนึ่ง และพื้นแต่ละที่ปวดแทบหน้าตาเลือด แต่ก็ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนความตั้งใจของอาดมาได้ บุกมันไปทั้งเจ็บ ๆ นั้นแหละ ให้มันรู้ไปว่าจะตายก่อนพบรอยพระพุทธรบาท..!

หนทางที่ดูเหมือนยาวไกลไม่สิ้นสุด ฝ่าดงทากที่รุมตูดเลือดจนแดงไปทั้งสองเท้า ในที่สุด...อาดมาก็ได้พบได้นมัสการสมตั้งใจ รอยพระพุทธรบาทนั้นอยู่บนหินใหญ่กลางห้วยเป็นรอยพระบาทชวาลักษณ์มุ่งไปทางทิศเหนือ...

พบครั้งแรกอาดมาคิดว่าไม่ใช่ เพราะแม้ว่าจะปรากฏชัดบนหินอัคนี เหมือนเราเหยียบบนดินเหนียวก็ตาม แต่ดูตัวตาแล้ว ใหญ่กว่ารอยเท้าคนทั่วไปนิดเดียว พออาดมาทดลองวัดด้วยคัมภลต ก็เกิดความพิศวงยิ่งขึ้น..?

ดูเท่าไรก็เล็กนิดเดียว แต่พอวัดเข้าจริง ๆ ยาวถึงสองศอกกับ ๑ คืบ..! อัศจรรย์ไหมเล่า..? น่าเสียดายที่ไปอยู่กลางลำห้วยช่วงน้ำตกแก่งพอดี้ แรงน้ำที่เทลงในหน้าฝน จึงลบทำลายจนรายละเอียดต่าง ๆ จางหายไปเกือบหมด...

นิ้วพระบาทปรากฏพระอังกูรและพระดัชนีเพียงราง ๆ อีกสามนิ้ว เลือนหายหมดแล้ว พออาดมาจูดรูปเทียนบูชา น้ำตาเทียนทั้ง ๑๑ เล่ม

รูปที่ 06 หน้า 09-10

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ไหลรวมกันเป็นรูปเท้าเล็ก ๆ เหมือนเท้าเด็กอ่อน ชัดเจนและสวยงาม เป็นที่สุด!

จากการคาดเดาของอาตมา รอยพระพุทธรูปนี้ หากเป็น ๑ ใน ๕ จริง สมควรเป็นรอยที่ตำราบ่งบอกว่า ประดิษฐานอยู่ ณ เมืองโยนนคร เพราะถ้าที่พระเจ้าพังคราช ใช้สั่งสมกำลังพลภูษาดี อยู่ห่างจากรอยพระพุทธรูปหวัชระยะเดินไม่นาน..!

หากผู้ใดปรารถนาไปนมัสการ จะต้องเป็นผู้ที่ยอมไปตายจริงๆ อาตมาก็จะรับนำทางให้ เพราะหนทางทุกทิศสุดจะเปรียบได้ ร่างกายไม่ดี ใจไม่ถึง แต่เลียบเหว ทางกว้างแค่ฝ่ามือ หรือปืนสวนน้ำตมก็มา ท่านก็อาจจะهلكเหลวได้ทุกเวลา..!

"หนทางแม่สุดไกล ขอมุ่งไปกว่าจะถึง ยากเข็ญมีค่านึงถึงทุกขันธ์สักเพียงใด" ถ้าแบบนี้ละก็...ถึงไหนถึงกัน...

๑๗ กรกฎาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมมปญโญ

๖๙. พระคำข้าวมหาลาก

"ข้าว" มีคุณอนันต์กับคนเรามาตั้งแต่ยุคพระเจ้าสร้างโลก ความจริงโลกเราก็คงอยู่ของมันอย่างนี้แหละ แต่หลังจากไฟบลัดลัยกัลป์ล้างโลกแล้ว "อาภิสราพรหม" ที่ท่องเที่ยวผ่านมา ได้กลิ่นหอมของดินเผาไฟ อดใจไว้ไม่ได้ก็แวะมาชิมดู...

ท่านผู้อ่านคงจะพอจำกันได้ เมื่อหลายปีก่อนมีโฆษณาชิ้นหนึ่งขึ้นต้นด้วย "มีทุกข์ในเรื่องกาย มีความตายในดวงตา น้านมแห่ง

๑๑

กระโถนข้างธรรมมาสน์

มารดา ในสายเลือดยังเหือดหาย..." ลงท้ายด้วย "ดินเอ๋ยไอ้ดินนี้ยังพอมีให้แบ่งปัน..." แล้วมีภาพเด็กกินดินกันอยู่...

โฆษณาชุดนี้ชื่ออาตมา ถึงขนาดผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองยุคนั้น ออกมาปฏิเสธเป็นพัลวัน ว่าประชาชนได้การปกครองของท่าน อยู่ดีกินดีกันทั่วหน้า ไม่มีทางอดอยากขาดกินดินกันหรอก โธ...ท่านไม่รู้อะไรนะ..!

เด็ก ๆ เหล่านี้รักษาสายเลือดบรรพบุรุษกันต่างหาก พออาภิสราพรหมกินดินเข้าไป ของหยาบก็ทำให้กายทิพย์หยาบ เตะกลับพรหมโลกไม่ได้ พอหนีไปก็ปรากฏเพศชัดว่า ใครเป็นหญิงใครเป็นชาย เลยช่วยกันผลิตบรรพบุรุษให้เราไปแล้ว..!

พอจำนวนมากเข้าดินไม่พอกิน อาศัยบุญเก่าก็เกิดมีดินข้าวเกิดขึ้น ข้าวสมัยนั้นเป็นข้าวสารเลย ไม่มีเปลือก ใครหิวก็ไปเก็บมาหุงกินกัน นานไปมีคนโลกกักตุนข้าวกันขึ้น ข้าวคงหมดสิ้นไปเลยเกิดเปลือกหุ้มเมล็ดอย่างทุกวันนี้...

เห็นมั๊ยละ..ว่าคนเรากินดินมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ และข้าวก็มีมาตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว ดังนั้น...การที่เด็กกินดินก็ไม่ใช่อะไรแปลก ทุกวันนี้เขาก็กินดินกันทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ และบรรดาคุณแม่ทั้งหลาย ใครแพ้ท้องอยากกินดินขึ้นมา คนแก่คนเฒ่าเขาว่าเด็กเป็นพรหมมาเกิดเขี่ยจะบอกให้...

ข้าวเป็นสัญลักษณ์แทนความมั่งคั่งบริบูรณ์ สมัยพุทธกาลเขานับข้าวเป็นทรัพย์สินประเภทเดียวกับเงินทองเลยเขี่ย มาสมัยนี้ ข้าวยังคงใช้เป็นแคล์คของความสมบูรณ์พูนสุขเช่นเดิม พิธีกรรมต่างๆ มักมีข้าว

๑๒

รูปที่ 07

หน้า 11-12

กระโถนข้างธรรมมา@ห์

เปลือก ข้าวสาร ข้าวสุก เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเสมอ...
ในเมื่อถือกันว่าข้าวเป็นสัญลักษณ์แห่งความมั่งคั่งบริบูรณ์ โบราณ
ท่านจึงมีการนำข้าวมาใช้ในพิธีต่างๆ เสมอ ทางพระก็มีการสร้างรูปแทน
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยการใช้น้ำข้าวเป็นส่วนผสม
เช่นกัน...

รูปแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เกิดจากข้าวเป็นส่วน
ผสม ที่โด่งดังที่สุดคือ "สมเด็จพระวัดระฆัง" นั่นเอง ซึ่ง สมเด็จพระ
พุทธาจารย์ (โต) ท่านใช้น้ำข้าวคั่วที่รู้สึกว่าร่อย คายออกมาตากแห้ง
บดเป็นผงผสมทำพระ จนเกิดสมเด็จพระวัดระฆังออกมา...

ในสมัยต่อมามีหลายท่านที่เจริญรอยตาม ด้วยการทำพระจากส่วน
ผสมของข้าวบ้าง แต่หาใครที่โด่งดังเทียมเท่าต้นตำราไม่ได้เลย
ของต้นฉบับกลายเป็นที่ต้องการมาก จนเกิดการทำเลียนแบบขึ้น ของ
ปลอมเลยเต็มตลาด...

"หลวงพ่อก" เล่าให้ฟังว่า หลวงปู่ปานก็สร้างพระจากข้าว
เช่นกัน แต่หลวงปู่ทำแค่องค์เดียวเท่านั้น เวลาหลวงปู่ฉันทข้าว ถ้ารู้สึก
ว่าข้าวเหนียว ก็จะไม่คายเก็บไว้ ตากจนแห้ง ทำอย่างนี้ตลอดสามเดือน
แล้วเอาข้าวตากมาตำเป็นผง...

ข้างข้างมาปั้นผงเป็นพระพุทธรูป ได้องค์เล็กหน้าตักประมาณ ๕
นิ้ว จากนั้นหลวงปู่ก็ทำพิธีบวงสรวง ขอบารมีพระและเทวดาช่วยรักษา
แล้วสั่งว่า เวลาท่านไม่อยู่ ถ้าอาหารในโรงครัวไม่พอฉัน ให้จุดธูปขอกับ
หลวงพ่อก้าวนี้ จะได้อย่างใจทุกอย่าง...

สมัยนั้นหลวงปู่ไปช่วยสร้างวัดสร้างโบสถ์ต่างจังหวัดไกล ๆ ไปที่

กระโถนข้างธรรมมา@ห์

หลายเดือนกว่าจะกลับ พอหลวงปู่ไม่อยู่ที่เกิดลาภผลน้อย ไม่พอจะเลี้ยง
พระในวัด ท่านจึงเมตตาทำหลวงพ่อก้าวขึ้นมาสักหนึ่งองค์ให้สงเคราะห์
เวลาท่านไม่อยู่...

"หลวงพ่อก" ท่านชอบพิสูจน์ ดังนั้น อาหารยังไม่ทันจะขาด ท่านก็
จุดธูปขอซะแล้ว จะเอาข้าวชนิดไหน จากบ้านไหนบ้านใด ได้อย่างใจ
ทุกครั้ง ขอเพลันจนถูกหลวงปู่ขัดด้วยไม้เท้า ให้นำไปนานทำไม้แค่สี่วัน
มาซะแล้ว..!

หลวงปู่บอกว่าเทวดาไปฟ้อง ว่าทำตัวไม่สมกับเป็นพระ คิดในรส
อาหารจนเกินพอดี แล้วเทศน์กัณฑ์มหาชะชะหู่ชื่อไปตาม ๆ กัน ขามา
จากเขาวงพระจันทร์มาอย่างไรก็ไม่รู้เร็วจริง พอเทศน์เสร็จต้องประกอบ
ไปส่งกุฎี หลวงปู่เขาไม่ค่อยดีเดินไม่ค่อยไหว..!

พอฟังประวัติอาตมาก็อยากได้หลวงพ่อก้าวขึ้นมาสักหนึ่ง
ถ้าได้มาจะขออย่าหวับลึกกับคัมภีร์คัมภีร์พริกน้ำปลากระเทียม อยากฉันท
นานแล้ว แต่หลวงพ่อก้าวอยู่วัดบางนมโค อาตมาเลยฝันค้างไป
คนเดียว...อิ...อิ...

ปลายปี ๒๕๓๒ อยู่ ๆ "พระ" ท่านก็มาบอกให้หลวงพ่อก้าวทำพระ
ข้าวขึ้นมาสัก เวลาฉันท่านจะมาซื้อข้าวคั่วนี้กับข้าวอย่างนี้ เสกด้วย
คาถาบทนี้ แล้วเก็บตากแห้งไว้ ให้ช่างออกแบบพระมาให้เลือก ดูว่าจะ
เอาแบบไหนดี...

ในที่สุดก็ได้แบบพระสี่เหลี่ยมองค์ขนาดหัวแม่มือ ด้านหน้าเป็น
พระพุทธรชินราช ด้านหลังเป็นภาพหลวงพ่อนั่งอยู่ในกระจุงรูปคล้าย
พิศยศ จำนวนพระ ๑๐๐,๐๐๐ องค์ ว่าจะแจกกันให้หมดหนอง

รูปที่ 08

หน้า 13-14

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ไปเลย ดูซิว่าเมื่อไรจะหมด..!

พิธีพุทธาภิเษกทำที่วิหารร้อยเมตรในวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๓๓ เวลา ๑๘.๐๐ น. มีพระครูองค์หนึ่งจากจังหวัดนนทบุรี ขออนุญาตนำวัตถุมงคลของวัดท่าน จำนวน ๑ คันทร มาเข้าพิธีด้วย ซึ่งหลวงพ่อก็อนุญาตด้วยดี...

เช่นเดียวกับทุกครั้ง อาตมาจะนำวัตถุมงคลส่วนตัวไปร่วมเข้าพิธีด้วย ในวิหารร้อยเมตรแบ่งวัตถุมงคลเป็นสองที่ คือ ของท่านพระครูและบุคคลภายนอก ๑ ที่ ของวัดอีก ๑ ที่ แต่ก็อยู่ชิดติดกันนั่นเอง...

อาตมาแบกถังวัตถุมงคลส่วนตัว เข้าทางด้านหลังพระประธาน มองไปเห็นพระพุทธรูปปางต่างๆ เหลืออร่ามไปหมด ก็ตั้งใจว่า จะวางลงไว้ใกล้ๆ พระพุทธรูป พอเดินไปถึงอาตมาก็วางลงแล้ว ก็ยืนเชยอยู่ตรงนั้นมอง...??

จะไม่หึ่งเป็นไก่อตาแตกได้อย่างไร..? ในเมื่อวางลงวัตถุมงคลลงในกองแล้ว อาตมาไม่เห็นมีพระพุทธรูปแม้แต่องค์เดียว..! เหลียวไปดู...ย้าว...มาอยู่ข้างหลังนี่เอง แล้วอาตมาเดินผ่านไปตั้งแต่เมื่อไร...ของตั้ง ๑ คันทรเขี่ยวนะ..!

ประหลาดดีแท้...ของก็วางเต็มลือก ไม่มีทางหลบหลีกไปทางไหน อาตมาเดินมาตรงๆ กลับฝ่าของกองมึมาไปโดยไม่รู้สึกว่ามีอะไรเลย ดังนั้น...แทนที่จะวางรวมกับของท่านพระครู ก็กลายเป็นวางกับกองของวัดจนได้ ถูกบังคับนี่นา..!

พอพุทธาภิเษกเสร็จ คราวนี้เกิดสงครมาย่อยๆ ขึ้นทันที ต่างคนต่างต้องการพระ เรอตุ้งฉันทุ้ง ฉันทุ้งไม่ได้นะ ขอฉันทุ้งสองตุ้งซิ...แบงค์

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ห้าร้อยปลิวให้ว่อน อย่างกับเกิดการบรรพระหว่างอิริกกับकुเวตขึ้นกลางวิหาร ๑๐๐ เมตรก็ไม่ปาน..!

พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญตาดีอย่างหาที่เปรียบมิได้ ของดีของคลังของท่าน จึงมักตั้งราคาต่ำสุดไว้ก่อน เพื่อจะได้มีกันโดยทั่วถึง คราวนี้ก็เช่นกัน พระคำข้าวชุดนี้ตั้งราคาไว้องค์ละ ๑๐ บาทเหมือนเดิม (มาตรฐานวัดท่าซุง)

พระหนึ่งแสนองค์หมดเกลี้ยงภายในเวลาไม่ถึงสองเดือน..! คิดว่าจะได้แจกจ่ายซีกหลายปี กลับหมดลงแทบจะทันทีที่ปลุกเสกเสร็จ ราคาแพงขึ้นทันทีอย่างน่ากลัว ทันทีที่หมดก็มีคนให้องค์ละ ๑,๐๐๐ บาทเข้าไปแล้ว..!

"หลวงพ่อบุญตาดี" ทราบดังนั้น จึงมีเมตตาเตือนว่า "อย่าไปซื้อเขาแพงๆ เลยลูก มันหมดเปลืองโดยใช้เหตุ เอาไว้ในพระราหหลวงพ่อก็ทำให้หมดใจรอน้อยนะลูกนะ..." สาธุ..พระเดชพระคุณท่าน ข้างเมตตาเหลือประมาณ...

อาตมาพอได้พระคำข้าวมา ก็ฝากแม่เบ็ญ(คุณเบ็ญจา วิบูลย์พันธุ์) ให้ไปทำการอบทองให้ ผลออกมาคือข้างฝีมือห่วยชะมัดเลย อาตมาแค่บ่นว่า "ไม่สวยเลยแม่..." เท่านั้นเอง พระที่พกไม่ถึงครึ่งวันปาฏิหาริย์อันตรธานไปเมื่อไรก็ไม่รู้...หาเท่าไรก็ไม่เจอ..!

ตั้งใจกราบขอขมา บนหลวงพ่อบุญตาดีขอให้ได้พระคืน ก็ได้ตั้งใจไม่ทันข้ามวัน เพราะน้ำเล็กเห็นอาตมานั่งหน้าเหยงแล้วสงสารเอาของตัวเองถวายอาตมาซะเลย องค์นี้ไม่หายแน่ๆ เพราะสวยถูกใจ...แฮ...แฮ...

รูปที่ 09
หน้า 15-16



พระคำข่าวรูนี่ มีอาณาภาพคือ "ให้ลาก ปลอดภัยโรค ศัตรูพินาศ" คือถ้าเราเชื่อถ่อมมั่นคงจริง ๆ หมั่นบูชาด้วยความเคารพ ลากผลเงินทอง จะไหลมาเทมา โดยเฉพาะของจากงานที่ทำ มีหลายรายต้องขอให้เบาลง เพราะทำไมไหว..!

ส่วนด้านโรคภัยไข้เจ็บ อารธนาบารมีทำนคุ้มครองป้องกันได้ หรือถ้าป่วยอธิษฐานทำน้อมนตก็หาย ศัตรูคิดร้ายจะแพภัยไปเอง ของแบบนี้พิสูจน์ซะก่อนแหละเป็นดี จะได้ไม่ว่างมาโทษณาชวนเชื่อ สิ่งเหลวไหล...

ด้านลากผลเงินทอง อาตมาเชื่อว่าเปอรเซ็นต์ เพราะตั้งแต่ได้พระมา รับเงินเกินหมื่นหลายวาระด้วยกัน รายที่หนักที่สุด ช่วยใช้หนี้แทนที่หนึ่งห้าหมื่นบาท ที่ถวายเป็นทองรูปพรรณก็มี รายไม่รู้เรื่องละคุณเฮย...!

ยังดีที่อาตมาใช้เงินเป็น พอรับมาก็หายวันไปกับตา ไม่ชอบให้คั่งค้าง ตอนนั้นก็กำลังมองงานใหญ่เอาไว้ ปลายปีนี้ได้ลุยแน่ และหลวงพ่อกำลังทำผงพระรูนี่ใหม่อยู่ ได้ยินว่าปลายปีคงได้เช่นกัน เอาละ... ญาติโยมรวย พระก็สบายไปด้วย...

"หลวงพ่อบอกว่า "พวกคุณถ้าจะขอเรียนวิชานี้ ผมก็ไม่รู้ว่าจะถ่ายทอดอย่างไร เพราะตอนแรกคำข่าว "พระ" ท่านจะมาชี้เองว่าเอาข่าวตรงนี้ กับอย่างนี้ เสกด้วยคาถาบทนี้ รุ่งขึ้นเปลี่ยนอีกแล้ว บางทีเหมือนกันสิบกว่าวัน ฮ้าว...เปลี่ยนบทใหม่อีกแล้ว..."

"ไม่เป็นไรครับหลวงพ่...หลวงพ่ทำพระไว้เยอะ ๆ แล้วกัน ญาติโยมเขาคงกักตุนไว้เผื่อลูกเผื่อหลานของเขาเอง ในเมื่อต่างคนต่างมี



ถึงสิ้นหลวงพ่แล้ว ก็คงไม่ต้องรอนถึงพวกผมที่จะต้องมาสร้างเองหรือครับ.."

"หลวงพ่" หัวเราะชอบใจบอกกับพระปลัดวิริข่างวดนี่ให้ทยอยทำไปเรื่อย ๆ "เอาซึกห้าล้านองค์ดีใหม่หว่า..?" หลวงพ่อกถามแบบนี้ พระปลัดท่านก็ว่าอนุญาตเลย มีหวังร้านรับพิมพ์พระหากินกับวัดทำซึกวัดเดียวก็พอแล้ว..!

ความปรารถนาของหลวงพ่คือ ต้องการให้ญาติโยมมีความเป็นอยู่คล่องตัว คนเราพ่ไม่หนักใจในการดำรงชีวิต เขาก็มีแง่ใจให้ท่านรักษาศีล เจริญภาวนาเอง เจื่อนไขการให้พระก็ต้องหมั่นสวดมนต์ - ไหว้พระ เท่ากับบึงคืบกันอยู่แล้ว...

ใครจะโจมตีว่าเครื่องรางของขลัง การเสกน้มนมต์ พ่นน้ำหมากเป็นแคร์จฉานวิชา ก็โปรตุดูอุบายแฝงที่ทำให้คนปฏิบัติความดีด้วย ถ้าท่านยังไม่ยอมเข้าใจ ก็เชิญท่านตามสบาย เพราะการหลบลูหลับตาคัดเขาทำเดี๋ยว ก็ไม่ต่างกับสัตว์เดรัจฉานเท่าไรนัก..! หรือท่านผู้อ่านมีความเห็นว่อย่างไร..?

๑๔ สิงหาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธรรมบุญญา

๗๐. ลายมือพิฆาต

"ระวังให้ดีนะโว้ย...ในเส้นทางพวกมันจะซุ่มคอยเด็ดหัวเอ็ง นอกเส้นทางก็มีแต่กับระเบิด ถ้าพลาดก็ถูกจำหน่ายละนะ..." สิบเอกหัตถชัย เสือคะนอง ครูฝึกเจ้าของฉายา "จอมโหด" เตือนอย่างเป็นทางการ...

จรตผีเท้าลัดเสาะไปตามภูมิประเทศ สายตากวาดไปรอบข้าง

กระโถนข้างธรรมาสัน

อย่างระมัดระวัง เอ็ม.๑๖ คู่มือกระซิบมัน ประสาททุกส่วนตื่นพร้อม
แม้เป็นเพียงการฝึกก็จริงอยู่ แต่มีการฝึกผลัดถึงตายอยู่ทุกปี จะทำเป็น
เล่นไม่ได้...

"พรีบ..!" "บิง..บิง - บิง..บิง - บิง..บิง..!" เพื่อนคู่ชีพคำรามลั่น
ส่งหัวตะกั่วเคลือบทองแดงออกไปเป็นชุดๆ ตามวิถีการยิงที่ฝึกแล้วฝึก
อีก จนแทบจะเป็นสัญชาตญาณ เป้าทั้งสามพลิกคว่ำไปในความวรกึบ..!

"ดีมาก...เฮ้ย..! ช่างบน.." ครูฝึกที่คุมหลังมาชมไม่ทันขาดคำ
ร่างดำทะมึนพร้อมหลาวไม้ไผ่แหลมเยียบ ฟุ้งจากคาคบไม้เข้ามาอย่าง
กับสายฟ้าแลบ อาตมาวัดเอ็ม.๑๖ ขึ้น นิ้วกระดิกกระริ้วชนิดสมอง
ไม่ทันสั่งงาน..!

"บิง..บิง..บิง.." นัดแรกพุ่งกระที นัดที่สองยอดอก นัดที่สามเด็ด
เอายอดไม้ขาดกระเด็น แต่มันก็เพียงพอแล้วที่จะลากชีวิตของตน กลับ
คืนมาจากขอบนรก เฮ้อ...เกือบไปแล้วซิเรา..!

ภาพในหัวนึกพลิกผันไป..ที่อย่างสามขุมเข้ามานั้น ทั้งสามคนอยู่ใน
ชุดพรางลายพริ้ว ไม่มีเครื่องหมายยศหรือสังกัดใดๆ ทั้งสิ้น ตามแบบ
ฉบับของผู้ที่ออกปฏิบัติหน้าที่ ในพื้นที่ประกาศกฎอัยการศึก อาตมาเอง
ก็เช่นเดียวกัน...

"ลงมือก่อนยอมได้เปรียบ.." คำสอนของครูฝึกแว่วมาในหัวนึก
เล่นสามขุมหนึ่ง แบบนี้ ปล่อยเขาก่อนเราละนะ "เฮ้ย..!" แผลเสียงข่ม
ขวัญ พร้อมกับพุ่งเข้าหาคนทางขวามือ เจ้านั่นหงะ เพราะคิดไม่ถึงว่า
จะเป็นเป้าแรก...

"ผลัวะ..!" ที่มีอยู่กระรอกเพราะรับกำกับันเข้าไปเต็มกราม กลาย

กระโถนข้างธรรมาสัน

เป็นเส้นทางซ้ายสุดที่ถือไม้หน้าสาม เพราะอาตมาแวงตัวกลับ ด้วยหมาย
เอาเป็นเป้าตั้งแต่แรกแล้ว กับคนถืออาวุธ ครูฝึกสอนนักศึกษาสนทนา "เก็บ
ได้เก็บไว้ก่อน..."

"โพละ..." ทำขวาเป็นแกนบิดตัวด้วยแรงส่งของหัวไหล่และ
สะโพก เท้าซ้ายหุ้มไอ้โอบก็พาดเข้าก้านคอเจ้าคนกลางเสียงดังแปลกๆ
ร่างนั้นร่วงเป็นนกปีกหัก..! เท้าซ้ายแตะพื้น เท้าขวาดัดขึ้นตรง ๆ แบบ
ผ่าหมาก..!

"กรือบ.." ทั้งเลือดทั้งฟันกระเจายว่อน ไม่ต้องกินน้ำพริกไปเป็น
เดือนละเอ็งเฮ้ย...อาตมาติดขณะกระโจนเกาะมอเตอร์ไซค์ ที่พรรคพวก
โฉบเข้ามารับ บิดคันเร่งเสียงแสบแก้วหู พาสองเสือเดนมายผ่านผู้
ตลบจากที่เกิดเหตุ..!

ภาพถัดไป...กำลังสอนลูกสาวคนโตให้หัดยิงปืน ลูกเสือลูกจะเข้
ต้องเอาตัวรอดได้ทุกสถานการณ์ สมิธแอนด์เวสสัน เอ็ม. ๔๕๐๖
ระเบิดขึ้นเป็นจิ้งหหวะจะโคน เป้าหมายคือ เป้าหุ่นคนแบบแมนไชส์
ทาร์เกิดทั้งสองตัว...

"นี่มือขวานะลูก.." "บิง.." หัวเป้าเป็นรูกลงไป.."มือซ้ายนะลูก.."
"บิง.." ที่เดียวกันแต่คนละเป้า "คราวนี้สองมือจะ.." มือซ้ายตะปบ
ช้อนทับมือขวาด้วยท่าถนัดที่ครูอืด (ครูฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ)
เจ้าจ้จ้ไซ้มาหลายปี...

"บิง..บิง - บิง..บิง.." กลุ่มกระสุนจับเข้ากลางลำตัวเป็นกระจุก ถ้า
เป็นคนก็ตายขาดตั้งแต่บัดแรกแล้ว แรกฝึกก็ให้สงสัยอยู่คราตรัน ว่า
ทำไมเพิ่งจับอาวุธแท้ ๆ แต่มันกลับคุ้นเคยคล่องตัว เหมือนเคยใช้

กระโถนข้างธรรมมาณี

อยู่ประจำ...

"ของเก่าตามมา..." หลวงพ่อพระราชพรหมยาน เมตตาเฉลยให้ทราบ "อย่างหลวงพ่อเองก็เหมือนกัน ท่านแม่ให้ไปสอยหัวปลีไม่เคยใช้มีดขมแบบคนอื่นเขาเลย พกมีดไปหลาย ๆ เล่ม ใช้วิธีขีว้างตัดหัวเอา..."

"ความเคยชินที่เป็นทหารมาทุกชาติ จับอาวุธขึ้นมาก็ใช้ได้คล่องตัวเลย อย่างมีดนี้ขีว้างให้ปลายแหลง สันฟาด ค้ำดี ได้ทั้งนั้น สำหรับปืนคู่มือแล้ว ระยะ ๒๐๐ เมตร รับรองว่าแตกหน้าทุกนัด..."

ภาพเหตุการณ์เปลี่ยนไป ทิดดร(อุคร โตกระโทก) ส่งตะกรุดโทนของหลวงปู่สี (หลวงปู่สี จันทสิริ) มาให้ อาตมาผูกติดกับขวดน้ำพลาสติก ขวานไว้กับรั้วเหล็กโปร่ง "ถ้าพังห้ามโทษกันนะเว้ย..." อาตมาบอกไว้ก่อน...

"เออน่า...ของดีเยี่ยมดีทุกทีทุกเวลา..." เขาตอบอย่างมั่นใจเต็มที่ มันก็น่ามั่นใจอยู่หรอก เพราะของทุกชิ้นของหลวงปู่สีนั้นเยี่ยมจริง ๆ ขนาดชานหมากเพิ่งคายออกจากปากท่าน ควิกป็นจ่อได้เลย แชะเปล้า... แชะเปล้า ไปซะทั้งนั้น...

อาตมาประทับเอร์ม่า คาร์ไบน์ ขนาด .๖๒ อย่างมั่นใจเช่นกัน ระยะแค่สิบกว่าเมตร อาตมายิงตบเทียนให้พรรคพวกดูมาแล้ว กลับตาซ้ายเล็งด้วยสายตาขวา ผ่อนลมหายใจออกครึ่งปอด แล้วกลืนใจลากไกอย่างนุ่มนวล...

"เปรี้ยว..." ในความรู้สึกของอาตมา มันดังกว่าฟ้าผ่าจะอีก ทิดดรยืนตัวแข็ง หน้าซีดเป็นกระดาดชาวะ ตะกรุดโทนดอกเบือเริ่ม

กระโถนข้างธรรมมาณี

หักพับเป็นรูปตัววี ผู้สูญเสียของดีแทบปล่อยไธด้วยความเสียใจ..!

"ไม่มีอะไรที่หลวงพ่อยิงไม่ออก..." หลวงพ่อเมตตาเล่าในงานแจกพัดยศแก่ พระครูปลัดนันท อัครคุณโม และอาตมาเป็นผู้ที่ร่วมถวายหลวงพ่อ "หลวงพ่อใช้คาถาหรือเปล้าครับ..?" อาตมากราบเรียนถาม...

"คาถาก็ใช้ ถ้าจะคัดของของเขาเพื่อเราจึงออก ให้ว่า "คัจจะอะมุหิ" แต่มีคนประเภทหนึ่ง ของเหนียวแต่ไหนก็ยิงออก คนพวกนี้จะมีสายมือเส้นหนึ่ง ขึ้นจากโคนเส้นสมอง ตัดผ่านเส้นใจ อ้อมเห็นอังคาร เหมือนรูปเดือนเสี้ยว..."

หลวงพ่อแบ่มือลากนิ้วประกอบให้ดู "แล้วเส้นของหลวงพ่อจะควับ...?" "บวชมา๕๐ - ๖๐ ปี มันหายไปหมดแล้ว..." หลวงพ่อตอบแกมหัวเราะ อาตมาแบ่มือตัวเองดูบ้าง...เดือนเสี้ยวขึ้นหราเลย..!

๓๐ กันยายน ๒๕๓๕
พระเล็ก สุธมมปัญญา

๗๑. พระธาตุชานหมาก

ความอัศจรรย์ต่างๆ ในพระพุทธรูปชานหมากนั้น มักปรากฏให้เห็นอยู่เนืองๆ เช่น การเหาะเหินเดินอากาศ การย่นระยะทาง การแยกร่าง บิณฑบาต เป็นต้น แต่นั่นเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล คือผู้ที่ทำบุญมาร่วมกัน ก็ได้เห็นเป็นการเฉพาะตน...

แต่ของที่สามารพบเห็นและสัมผัสได้ด้วยคนหมู่มากก็มีอยู่ และยืนยันคงทนให้คนซึ่งสงสัยไปรู้เห็นด้วยตนเอง จะได้ไม่เป็นเรื่องคาใจที่ฟังแต่เขาเล่าว่า แต่อาตมาก็ให้สงสัยว่า มันจะคาใจหนักขึ้น

รูปที่ 12

หน้า 21-22

กระโถนข้างธรรมาสีห์

เพราะหาคำตอบไม่ได้มากกว่า...

โบราณท่านว่า คนเลวมันเลวจนเข้ากระดูกดำ อาตมารับฟังมาแต่เด็ก แต่ก็เฉย ๆ ภายหลังจากได้พบทั้งพระบรมสารีริกธาตุ และ พระอรหันตธาตุ จำนวนมาก จึงได้คิดว่า ไม่ใช่คนเลวที่เลวจนกระดูกดำเท่านั้น คนดีก็ตีจนกระดูกเป็นแก้วเช่นกัน...

การที่ผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ เมื่อมรณะแล้วกระดูกจะกลายเป็นพระธาตุหรือไม่ ขึ้นกับปัจจัย ๒ ประการ คือ

๑. **อธิษฐานไว้ให้เป็น** ท่านต้องการจะทิ้งสัญลักษณ์เอาไว้ ให้คนรุ่นหลังได้กราบไหว้บูชา ก็จะอธิษฐานให้กระดูกเป็นพระธาตุ

๒. **พระท่านช่วยสงเคราะห์** เพื่อเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวกำลังใจของคนหมู่มาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็บันดาลให้กระดูกของท่านนั้น ๆ เป็นพระธาตุ

บางท่านอาจจะคิดว่า พระท่านต้องมรณภาพและเผาแล้ว กระดูกถึงจะเป็นพระธาตุ ถ้าท่านคิดเช่นนั้นอาตมาขอบอกว่าคุณคิดผิด เพราะอาตมาเคยพบเห็นมาด้วยตนเองว่า พระธาตุนั้นปรากฏขึ้นได้ แม้ว่าท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบยังมีชีวิตอยู่ ตัวอย่าง คือ

หลวงปู่มหาอำพัน (พระภิกษุญาณวิสุทธ์) วัดเทพศิรินทราวาส เกศาของท่านกลายเป็นไข่มุกเล็กๆ สีขาวนวล นุ่มร่อนนัมพันองค์ หลวงปู่อนุญาตให้อาตมานำไปทำโตก็ได้ แต่อาตมาสำนึกตัวว่าเก็บของดีขนาดนี้ไม่อยู่นิ่ง จึงไม่ได้นำมาเลย..!

หลวงพ่อกุญแจ(พระราชพรหมยาน) วัดท่าซุง เกศาของท่านที่ผู้อื่นเก็บไว้บูชา กลายเป็นพระธาตุ อาตมาไปดูของตัวเองบ้าง เห็นรวม

กระโถนข้างธรรมาสีห์

ตัวกันเป็นก้อน ที่ยอดบนสุดขมวดปลายแหลมไว้หนึ่ง ตรงยอดแหลมนั้นเองปรากฏพระธาตุอยู่ ๑ องค์...

พระธาตุเกศาหลวงพ่อนี้ อาตมามอบให้นัน (นันทิญา เหลืองถาวรกุล) ไปบูชา พอไปถึงบ้านของนัน ท่านก็แสดงปาฏิหาริย์ให้ดู เป็นแสงระยิบระยับเหมือนกับห้อยบนเวียนเต็มไปหมดทั้งห้อง..!

ส่วนพระธาตุของหลวงปู่หลวงพ่อด่าง ๆ ที่ปรากฏขึ้นหลังจากเผาแล้ว มีมากมายหลายองค์ ส่วนใหญ่เป็น อธิษฐาน (กระดูก) น้อยรายที่เป็น **ทันตธาตุ** (ฟัน) หรือเป็น **เกศาธาตุ** (ผม) นอกเหนือยังไปกว่านี้ยังไม่เคยปรากฏมีมาก่อนในประวัติศาสตร์...

แต่กฎทุกกฎย่อมมีข้อยกเว้น บัดนี้ปรากฏว่ามีสิ่งนอกเหนือกว่านั้นกลายเป็นพระธาตุแล้ว เนื่องจากหลวงพ่อด่างพระราชพรหมยาน ท่านไม่เคยไว้วางใจตนเองเลย แม้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงพยากรณ์ที่สุดของความดีแล้วก็ตาม...

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงมีรับสั่งว่า **เพื่อความมั่นใจในมรรคผลของหลวงพ่อด่าง** พระองค์จะบันดาลให้สิ่งของ ๓ สิ่ง ที่เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อด่างเป็นพระธาตุ เพื่อยืนยันในความดีอย่างแรกที่เป็นพระธาตุ คือ เกศาของหลวงพ่อด่าง ดังกล่าวแล้ว...

ต่อมาไม่นาน ทาง **ศูนย์พุทธศรัทธาท่าลาน** ซึ่งมี **คุณชนะ สิริไพโรจน์** เป็นหัวหน้าคณะ ก็แจ้งข่าวมาว่า ชานหมากของหลวงพ่อด่างกลายเป็นพระธาตุแล้ว พวกเราที่พบเห็นต่างอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว...

เพราะตั้งแต่โบราณจนจบจนถึงปัจจุบัน กล่าวได้ว่าไม่เคยมีมาก่อนเลย ที่สิ่งของซึ่งห่างไกลจากชั้นห้วงนพानั้นจะกลายเป็น

รูปที่ 13

หน้า 23-24

กระโถนข้างธรรมมาลณี

พระธาตุ พวกเรากราบไหว้บูชาด้วยปิดเหลี่ยมขนาด พลังชมความงาม อัมมหัศจรรย์และจดจำบันทึกไว้ในดวงจิต...

ส่วนที่เป็นพระธาตุแล้วเป็นแก้วสีแดงสดใสเหมือนทับทิม ส่วนที่ยังไม่เป็นก็เป็นสีเขียวของหมากพลูอยู่ บางชิ้นก็เป็นแก้วครึ่งหนึ่งเป็นพลูครึ่งหนึ่ง ดูครึ่งเขียวครึ่งแดง งดงามพิสดารบอกไม่ถูก เห็นปุ๊บก็เชื่อได้เลยว่าของแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์..!

ปกติแล้วหลวงพ่อก่านไม่เคยคายขนหมากเลย พอเคี้ยวแหลก ก่านจะกลืนลงไปหมด เพื่อรักษาโรคทางท้อง มีคราวเดียวที่คายออกมา และกลายเป็นพระธาตุ ซึ่งก่านบอกว่า "ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงต้องคายเอาไว้..."

ต่อมาขนหมากที่ก่านตำแจกก็ดี หางพลูที่ก่านโยนให้ยามฉันทมากก็ดี ต่างกลายเป็นแก้วด้วยกันทั้งนั้น ของที่หางไกลหลวงพ่อก่านปานนี้ยังกลายเป็นแก้วได้ แล้วดวงจิตที่อยู่ภายในของหลวงพ่อนั้นจะเป็นดวงแก้วที่สว่างไสวถึงปานไหนนอ..?

๓๐ กันยายน ๒๕๓๕
พระเล็ก สุทธิมณเฑียร

๗๒. พระสมเด็จหางหมาก

"จะไหวหรือหลวงพี่...?" หัวหน้าชาติชายป่าไม้จอมเขี้ยบ (ปัจจุบันคือพระชาติชาย สุทธิมณเฑียรปาลี) ตามขึ้นทั้งที่อำปากพะงาบๆ อย่างกับปลาติดแหง์ อาตมาเองก็มีสภาพไม่ต่างกันเท่าใดนัก...

"สิบเอ็ดลูกเขาของมึงลิบแล้วยังไม่เห็นย่อยแทบขาดใจเหมือน ๓๐๐ เมตรของที่นี่." แดง (มงคล จอมมา) ที่นอนแผ่หราบับเบ้หลัง พุดพลา

กระโถนข้างธรรมมาลณี

หอบพลาอากาศแทบทุกอณูของที่นี่ แฝงไว้ด้วยแรงกดดันมหาศาล...

พระและขรรษาเสด็จตายทั้งสาม เดินทางมาเพื่อจะพิสูจน์ว่า แร่ยูเรเนียมที่ หลวงพ่อพระราชพรหมยาน เมตตาบอกไว้ั้น มันจะมีมากมายขนาดไหน แล้วก็สนใจนึกบางล้าวก แต่ปากประตูกัแทบเอาชีวิตไม่รอดซะแล้ว..!

ดูจากสภาพทั่วไปก็เป็นป่าธรรมดาดำเนินเอง จะผิดจากที่อื่นก็ตรงที่แห้งแล้งกรอบเกรียมไปหมดเท่านั้น เนินเขาที่ต้องปีนก็เตี้ยนิดเดียวคะเนด้วยสายตาแล้วสูงไม่เกิน ๕๐๐ เมตร แบบนี้ก็หุ่มุดยชัก...

ใช่...เกือบจะตายซักจริงๆ อากาศมันทั้งแน่นทั้งหนัก เดินเข้าไปคล้ายกับเดินสวนน้ำตกก็ไม่ปาน แต่ระดับแต่ละคอกเหมือนทวนกระแสดลื่น ต้องทุ้มเท้าลงทั้งหมดถึงตะเกียกตะกายเข้าไปได้ที่ละนิด...

ที่ร้ายกาจที่สุดคือ เหมือนกับว่าอีกข้างในอากาศไม่มีเหลืออยู่เลย หายใจแทบสุดชีวิตได้อากาศไม่ถึงครึ่งปอด หน้ามืดวูบวาบ ไม่ทราบว่าจะหมดสติลงไปในวินาทีไหน จะหวังพึ่งใครก็ได้ ปางตายด้วยกันทั้งนั้น..!

หลังพิธีพุทธาภิเษกที่วิหารแก้ว ๑๐๐ เมตร "หลวงพ่อก่าน"เมตตาเล่าให้ฟังว่า "สมเด็จพระศัวัจจุบัน เสด็จมาเป็นประธานเอง ระหว่างปลุกเสกมองไปเห็นสมเด็จหางหมากแต่ละองค์ เปล่งแสงสว่างจ้า ยิ่งกว่าดวงไฟ ๑๐๐ แรงเทียนซะอีก..."

"สมเด็จพระท่านดร้สว่า อาณาภของสมเด็จหางหมากนั้น รอบรัศมี ๕ เมตร ก็มมันดกพรั่งสีจะเข้าไม่ได้เลย ถ้าใช้ในการรบเพื่อประเทศชาติ คำว่าตายรับรองว่าไม่มี แต่ถ้าใครนำไปใช้ในทาง

รูปที่ 14

หน้า 25-26

กระโถนช่างธรรมาสินี

ที่ผิด จะถูกปิ่นที่แสบหน้าตาย..!"

ที่เขาคัดก็มีมณฑภาพรังสีเข้าไม่ได้แล้วนะ ไม่ถึงครึ่งทางยังแทบตายเลย ถ้ามันเข้าได้ จะมีสภาพอย่างไรหนอ..? กัดฟันโซซัดโซเซต่อไปตายก็ตายซิวะ...มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าถอยหลังก็เสียชื่อลูกหลวงพ่อหมด..!

"หลวงปู่...มีพระสมเด็จหางหมากเหลือบ้างมั๊ยครับ...?" ผู้กองพงษ์เทพ (พ.ต.พงษ์เทพ พุ่มนิคม) ถามอดมาที่เพิ่งกลับจากท้าวตริเย็น "โดนปล้นหมดตัวไปตั้งนานแล้ว ใจคอเอ็งจะปล้นซ้ำอีกเรอะ..?"

"ผมเพิ่งกลับจากฝึกภาคสนาม เลยเอาพระของหลวงพ่อไปลองด้วย.." น่าน..เจริญสะเอ็ง.."แล้วผลเป็นอย่างไร..?" "ผมเอาพระผูกปากกระบอกเครื่องยิงลูกระเบิด ทั้ง ค.๖๐ ทั้ง ค.๘๑ ยังไม่ออกทั้งนั้น..!" "อ้อ..ปิ่น ค.มันด้านออกจะบ่อยไป..."

"มันคงไม่ด้านทุกนัดหรอกครับ พอปิ่นค.ยังไม่ออก เพื่อนผมใช้ปืนพกยิงเสียงดังเขียะ...ลูกปิ่นหล่นอยู่แค่ปากกระบอกนั่นแหละ..!" ผลก็คือพระสมเด็จรุ่นนี้ที่มีแค่หนึ่งแสนองค์ หมดเกลี้ยงในพริบตา และขึ้นราคาหุดดับไปเลย..!

"ไอ้ก๊องไปลองมาแล้วหลวงพี่...! แดงมารายงานให้ทราบ "ก๊องมันยิงออกครับ แต่ยิงเท่าไรไม่ถูก ห้างองค์พระเป็นศอกทุกที..." อือม...แบบนี้ค่อยนำเชื้อถื้อหนอย ไอ้เสือก๊อง (ศุกฤกษ์ รัชฎาวงศ์) เชื่อมือได้ มันยิงตอกหัวตะปูได้เลย..!"

ในงานเป่ายันต์เกราะเพชร ครั้งที่ ๑๖ คุณธนาวุส เลิศศิริจินดา เอกภาพ พระสมเด็จหางหมาก และ สมเด็จคำข้าว ที่ขึ้นพระธาตุทั้ง

กระโถนช่างธรรมาสินี

องค์มาโชว์ให้ดู เป็นที่ฮือฮากันมากเพราะไม่ใช่ของที่จะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ...

เป็นอันว่า สิ่งทีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงให้เป็นพระธาตุ เพื่อรับรองมรรคผลของหลวงพ่อ ปรางกุศกรบ ๓ สิ่งแล้ว คือ

- ๑. ซานหมากของหลวงพ่อ
- ๒. เกศายของหลวงพ่อ
- ๓. วัดมณฑลของหลวงพ่อ

"สุปฏิปิ่นโน ภควโต สวากสังโฆ สังฆัง นมามิ"

๓๐ กันยายน ๒๕๓๕

พระเล็ก สุมุขมปัญญา

สนทนากับพระเล็ก สุขุมมปญโญ
เดือนกันยายน ๒๕๔๕
ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : บางทีหนูรู้สึกว่าหนูไม่สามารถพิจารณาตัวเองได้ค่ะ หนูอยากรู้ขั้นตอนว่าหนูจะพิจารณาตัวเองอย่างไร ?

ตอบ : พยายามดูให้ตลอดว่า ตั้งแต่ลืมตาตื่นจนหลับตานอนมีอะไรที่เราไม่ได้ดั่งที่มันควรจะเป็นทุกอย่างที่เราต้องทนเป็นทุกข์ทั้งนั้น ไม่ล้างหน้าได้ไหม ไม่แปรงฟันไหม ไม่อาบน้ำได้ไหม ไม่กินข้าวได้ไหม ไม่อึไม่ฉี่ได้ไหม ทุกอย่างมันล้วนแต่เป็นสิ่งที่เราต้องทนและต้องทำอยู่ตลอดเวลา แม้กระทั่งทำงานทำการก็เพื่อเลี้ยงร่างกาย มันเหนื่อยไหม สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นทุกข์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ตื่นและหลับมีความทุกข์อย่างไรดูให้มันเห็นให้หมด แม้กระทั่งกินข้าวทุกข์ไหม ลองเอามือยื่นเข้ายื่นออกสักหมื่นครั้งดูดีเมื่อเย็นขนาดไหน แล้วก็กินมา ๑๐ กว่าปีนี่มันกี่ครั้ง สมเด็จพะเทพฯ ท่านยื่นปริษณูปัตริไซ้ใหม่ ลองไปยื่นขนาดนั้นบ้างยกแขนไม่ขึ้นหรือก ทุกข์ขนาดไหน เราดักข้าวเข้าปากก็เหมือนกันมันก็ต้องอึดทนนี่ มีอะไรที่มันไม่ทุกข์บ้างไม่มีหรือก ดูให้เห็นมันให้ตลอด พอเห็นเสร็จถามตัวเองว่าในเมื่อร่างกายที่มีความทุกข์ขนาดนี้ โลกที่มีความทุกข์ขนาดนี้เราขอยกเกิดอีกไหม ถ้าอยากเกิดก็เกิดให้พอ ถ้าไม่ยกเกิดพอแล้วเข็ดแล้วถามมันดูสิว่าคนที่เรารักมีไหม โอเค มี แต่ว่าถึงเวลาแล้วต่างคนต่างเกิด ต่างคนต่างตาย ต่างคนต่างทุกข์ไซ้ใหม่ "ไซ้" ของที่เรารักมีไหม "มี" ถึงเวลามันต้องพลัดพรากจากกันไป มันไม่พึงก่อนเราก็ตายก่อน ทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ มีไหม "มี" แต่ว่ามันอาศัยในโลกหน้าไหม มันก็ใช้ได้

กระโถนล้างธรรมาสี

เฉพาะตอนเรามีชีวิตอยู่เท่านั้น ในเมื่อทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ไม่มีแก่นสารเกิดขึ้นในเมืองดิน เปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง ตายไปในที่สุด แม้กระทั่งร่างกายก็เป็นดังนี้ เอาเอะในเมื่อเราต้องทุกข์กับมันก็ชาตินี้ชาติเดียว เราอยากโง่เกิดมาแล้ว ชื่นชอบว่าเกิดจะไม่มีส่วนรับเราอีกต่อไปตายเมื่อไหร่เราขอไปนิพพานทีเดียว พอพิจารณาอย่างนี้เสร็จ เอากำลังใจพิจารณาเกาะพระนิพพาน ตั้งใจว่าเราจะอยู่หน้าพระนี่ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ ถ้ามันถึงเวลาที่จะทำงานทำการ ลุกไปทำงานทำการได้ ไม่ว่าจะกินข้าว จะอาบน้ำ จะไปทำงานทำไหนดก็ตาม ให้แบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งเกาะพระนิพพานไว้อย่างนี้เสมอๆ ทุกวัน กำลังใจที่เราเห็นทุกข์เห็นโทษในร่างกาย เห็นทุกข์เห็นโทษในโลกนี้แล้วไปเกาะพระนิพพานมันจะมั่นคง ยิ่งทำไปจะยิ่งอยู่นาน ยิ่งมั่นคงไปเรื่อยๆ เดียวนิพพานก็เป็นของเราเองโดยอัตโนมัติ

ถาม : ทำไมอารมณ์ของคนเรานั้นมันไหวโยคะ ?

ตอบ : ก็ธรรมดา เพราะว่าขาดการฝึกฝนมา ต้องอาศัยการฝึกฝน ยิ่งทำบ่อยเรียนมากเท่าไรก็ยิ่งมีความคล่องในการเรียนมากเท่านั้น สภาพของเราที่เหมือนกันถ้าหากว่ามีอาการฝึกฝน พยายามค้นหาในลักษณะที่เรียกว่า ฟิน ๆ ในสิ่งที่เป็นกระแสโลก พุดง่าย ๆ ก็คือ ฟินในเรื่องของกิเลส มันจะรักเราก็อารักมัน มันจะโลกเราก็อ่าโลกกับมัน มันจะโกรธเราก็อ่าโกรธกับมัน มันจะหลงเราก็อ่าหลงกับมัน พอเราฝืนไปนาน ๆ จะกลายเป็นความเคยชิน กำลังมันเพียงพอ เรื่องที่เคยหนักก็เบา แล้วหลังจากนั้นเราก็ไม่ต้องฝืน เพราะเห็นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างสภาพแท้จริงเป็นอย่างไร จากที่แบกก็เริ่มปล่อย ปล่อยเมื่อไหร่มันก็หนัก

รูปที่ 16
หน้า 29-30

กระโถนข้างธรรมมาสน์

น้อยลง

ถาม : เริ่มจากอาการเมื่อไซ้ใหม่จะ ?

ตอบ : ตัวเมื่อไม่ไซ้ตัวเริ่ม ตัวเมื่อเป็นปลาย ถ้าถึงตรงเมื่อเมื่อไหร่ แสดงว่าเข้าถึงความดีแล้ว พยายามรักษาความดีนั้นเอาไว้ เมื่อสุด ๆ ก็ให้มันเมื่อไป พิจารณาให้เห็นว่าแม้แต่ตัวเรที่ตั้งใจปฏิบัติที่จะไปนิพพาน ยังต้องมีการทุกข์ทรมานขนาดนั้นเพราะว่า เกิดเป็นทุกข์ แก่เป็นทุกข์ เจ็บเป็นทุกข์ ตายเป็นทุกข์ เศร้าเป็นทุกข์ เสียใจเป็นทุกข์ ว่าให้คร่ำครวญเป็นทุกข์ ปราารถนาไม่สมหวังเป็นทุกข์ กระทั่งกระทั่งอารมณ์ที่ไม่ชอบใจเป็นทุกข์ ได้ของที่ไม่รักเป็นทุกข์ จากของที่รักเป็นทุกข์ ทุกอย่างมีแต่ทุกข์ ทั้งหมด กระทั่งอารมณ์ใจที่เมื่อโลกอยู่ตอนนั้นมันก็ทุกข์ ขึ้นชื่อว่าการเกิดมามีทุกข์ อย่างนี้ต้องการอีกไหม รวบท้ายเข้ามา ในเมื่อเราไม่ต้องการ ไปนิพพานดีกว่า หนอยูกับมันชาตินี้ชาติเดียว การที่เราอยู่กับมันชาตินี้ชาติเดียว เปรียบกับการเวียนตายเวียนเกิดนับกับไม่ถ้วน มันแปบเดียวเอง ในเมื่อมันแปบเดียวจะอยู่กับมันอย่างมีความสุขไม่ได้ ให้เห็นว่าธรรมชาติของการเกิดเป็นอย่างนี้เอง จะเป็นอย่างไรก็เรื่องของเอ็ง ข้าจะไปนิพพานก็แล้วกัน

..... วันก่อนสอนพระ ตอนพระพุทธเจ้าตรัสรู้ ยามต้น-ท่านได้ปุพเพนิวาสนาสุสตีญาณ (ระลึกชาติได้) พอยามสอง-ท่านก็ได้จุตูปปาตญาณ (รู้ว่าคนและสัตว์มาจากไหน ตายแล้วไปไหน) ยามสุดท้าย-ท่านได้ อาสวักขยญาณ (ทำกิเลสให้สิ้นไป) ตกลงพระพุทธเจ้าบรรลุด้วยวิชาสามแต่กำลังของท่านคลุมทั้งอภิญญา ๖ และปฏิสัมภิทาญาณหมด

..... เคยมีคนถามหลวงพ่อกว่า ทำไมเป็นอย่างนั้น หลวงพ่อบอก วิชา๓

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ของข้างต้องต่างกับอภิญญาของมด กำลังห่างกันขนาดนั้น คราวนี้โบราณเขาแบ่งคืนหนึ่งมี ๔ ยาม ได้แก่ ยามต้น-ปฐมยาม(หกโมงเย็นถึงสามทุ่ม) ยามสอง (สามทุ่มถึงเที่ยงคืน) ยามสาม (เที่ยงคืนถึงตีสาม) ยามสุดท้าย(ตีสามถึงหกโมงเช้า) ๔ ชั่วโมง

ยามต้น (หกโมงถึงสามทุ่ม) บรรลุรูปเพณีสถาสุสตีญาณ(ระลึกชาติไปเป็นแสนกัลป์) ยามสอง (สามทุ่มถึงเที่ยงคืน)บรรลุจุตูปปาตญาณ (สามชั่วโมง) ยามสุดท้าย (หกชั่วโมงเต็มๆ)บรรลุ อาสวักขยญาณ

ถาม :

ตอบ : เรื่องสุข เรื่องทุกข์ เราสัมผัสได้อยู่แล้ว เพราะความรู้สึกของเรามี แต่ว่ารับรู้ไว้เฉย ๆ อย่าไปยึดมั่นรัยกับมัน หลวงพ่อกำลังสรุปสั้น ๆ ว่า อย่าติดในสุขและอย่ากังวลในทุกข์ วางเฉยในร่างกายนี้ให้ได้ ถ้าวางเฉยในร่างกายนี้ยังไม่ได้ ก็ให้เมื่อร่างกายนี้ให้ได้ ปล่อยวางภาระทั้งปวง เรื่องอะไรที่จะชวนชวายนแบกเพิ่มไม่ต้องการแล้ว ทำเฉพาะหน้าที่ดีที่สุด แล้วก็ยอมรับกฎของกรรม ถ้าบอกว่า เป็นพระอรหันต์ก็เอากันแค่นี้แหละ ไม่เอาเยอะหรอก การยอมรับกฎของกรรม ทำยากที่สุด ถ้าคนปัญญาไม่ถึงจะยอมรับแบบไม่ไป ลูกศิษย์หลวงพ่อกว่า ซึ่งเป็นพระด้วย พายุฝนมันตีหลังคาถูกเปียไป ท่านก็ปล่อยให้ฝนมันรั้วให้แดดมันแฉะอยู่อย่างนั้นแหละ จนหลวงพ่อกว่าท่านไม่ได้ ไปถึงบอกว่า คุณซ่อมหลังคาหน่อย พระท่านบอกว่าผมปล่อยวางแล้วครับหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อกว่าท่านบอกว่าปล่อยวางแบบความะลึ ความมันทนแดดทนฝนกว่าคุณอีก อะไรก็ตามถ้ายังสามารถแก้ไขด้วยกำลังกาย กำลังสติปัญญา กำลังคน กำลังทรัพย์ แม้มีช่องทางเพียงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ก็ต้องแก้ไขก่อน

รูปที่ 17

หน้า 31-32



ถ้าดีนรจนครบทุกวิถีทางและไม่สามารถแก้ไขได้แล้ว ค่อยยอมรับว่าสิ่งนั้นมันเป็นกฎของกรรม เกินกำลังที่เราจะแก้ไข พึงย้ายไม่ยากเกินความสามารถ ถ้าหากว่ายากทำไม่ไปนิพพานก็แยะแยะ ต้องทบทวนตัวเองอยู่เสมอๆ

วันก่อนค่าหลวงตากอสไป บอกว่าขึ้นอยู่ที่สูงต้องหมั่นเหยียวมองหลังไว้เสมอ การจะไปนิพพานคือเราค่อยๆ ไต่สูงขึ้นไปเรื่อยๆ ไซ้ใหม่ต้องเหยียวมองหลังไว้เสมอ เพราะจะได้ทบทวนตัวเอง สิ่งที่ผ่านมามันคิดถูกอย่างไร เอาจมาเป็นบทเรียนเพื่อแก้ไขปัจจุบันให้ดี แล้วในปัจจุบันนี้เรายืนอยู่จุดไหน ห่างไกลจากเป้าหมายเท่าไร เราต้องรีบเร่งชวนชายอีกเท่าไร หรือสบายใจนอนทอดหัวได้แล้ว หลวงพ่อท่านบอกว่า ขนาดพระอรหันต์ท่านยังไม่คิดเลยว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านตั้งหน้าตั้งตาทำไปเรื่อยด้วยความไม่ประมาท เพราะฉะนั้นที่คิดจะนอนทอดหัวจริงๆ ส่วนใหญ่ไม่ใช่พระอรหันต์หรอก ยิ่งเป็นพระอริยเจ้าแล้วยิ่งขยันเพราะท่านไม่ประมาท เช่น หลวงปู่มหาอำพันใส่บาตรทุกวัน เวลาช่วยท่านเตรียมของหมั่นก็เหนื่อย ตามว่าหลวงปู่ครับจะทำไปอะไรนักหนา บุญของหลวงปู่ก็กินไม่ไหวไซ้ไม่หมดอยู่แล้ว ท่านบอกว่ามันจะไปประมาทได้อย่างไรละ คนเราเมื่อได้ถึงปากเหวแล้วมีแต่ตะกายให้มันพ้นๆ ขึ้นอ้อระเหยมันถึงดับลงไปใหม่แล้วจะทำอย่างไร ท่านเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาเลย เพราะว่าอายุมาก พรรษามาก ตำแหน่งสูง อยู่วัดใหญ่ แต่ท่านไม่เคยเอาอะไรทั้งหลายเหล่านี้มาอยู่ในจิตใจของท่านเลย ยศข้างขุนนางพระอย่างไรก็อย่างนั้น คำว่า ยศข้างขุนนางพระเป็นการสรรเสริญความดี ยศข้าง ข้างศึกเมื่อพระเจ้าแผ่นดินออกทำศึกทำสงคราม ชนะขึ้นมา ก็ปูน



บำเหน็จแม้กระทั่งข้าง ข้างเป็นเจ้าพระยา เจ้าพระยาไชยานุภาพ เจ้าพระยาปราบไตรจักร ตำแหน่งเจ้าพระยานี้เจ้าคุณใหญ่บ่อเริ่มเติมเลย แต่พระยากี่เจ้าคุณแล้ว เจ้าพระยาสูงกว่านั้น มีอีกชั้นเดียวสมเด็จพระเจ้าพระยานอกนั้นก็ป็นวังหลัง วังหน้า พระมหากษัตริย์ เพราะฉะนั้นตำแหน่งผู้ที่ไม่ใช่ราชวงศ์สูงสุดก็คือ สมเด็จพระเจ้าพระยา นี้แค่ข้างเป็นเจ้าพระยาแล้วเขาเรียกเจ้าคุณใหญ่ พระยากี่เรียกเจ้าคุณเล็ก พระยาถือเป็นเจ้าคุณลำดับแรก ถ้าเป็นพระเฉยๆ เขายังไม่เรียกเจ้าคุณ เขาเรียกคุณพระ คุณหลวง ท่านขุน ปราบกฏ้วยยศข้างขุนนางพระก็คือเขาตั้งยศให้ข้าง ข้างมันเคยยินดียินร้ายไหมละ ตูก็กินหญ้ากินกล้วยของตูไปเรื่อยอยากดั่งก็ดั่งไป ขุนนางพระก็เหมือนกัน ท่านทำความดีสังเคราะห์คนหมู่มาก เท่ากับเป็นการแบ่งเบากษัตริย์พระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินเห็นความดี ก็แต่งตั้งยศให้เป็นพระครู เป็นเจ้าคุณ เป็นสมเด็จพระ สมัยก่อนพระเจ้าแผ่นดินท่านตั้งให้เองจริงๆ จะเห็นว่าในสมัยหลวงปู่ปานเป็นพระครู ใหญ่บ่อเว่อยึดได้ทั่วประเทศ มาสมัยนี้ขนาดเป็นเจ้าคุณราช เจ้าคุณเทพ คนยังไม่ค่อยเห็นหัวเท่าไร เพราะวาระยะหลังนี้มันเป็นการเสนอจากหน่วยงานขึ้นไป คนสันตติก็ได้ คนเงินตึกก็ได้ ไม่ต้องมีความดีอะไรมากมายหรอก แล้วมาตอนหลังยิ่งละหนักเข้าไปใหญ่ ทำความดีคิดเป็นจำนวนเท่าไรหรือชั้นยศไหนได้อาตมาถ้าจะเอาเป็นเจ้าคุณไปนานแล้ว ก่อสร้างไม่รู้หมดไปก็สิบล้าน แต่ว่าพระที่รับชั้นยศท่านก็ได้ติดในยศนั้นเพราะท่านเป็นผู้เสียสละอย่างไรก็ยังสละอย่างนั้น ลาก ยศ สรรเสริญ สุข เป็นเรื่องของโลก พระเจ้าแผ่นดินถวายมาก็รับไว้ด้วยความเคารพในฐานะไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินผู้หนึ่ง รับมาแล้วก็เก็บไว้ในตู้ ไปหาหลวงพ่อดีใจวัดองค์สมัยก่อนคุณลี ไปถึงตาม

กระโถนข้างธรรมาสัน

หลวงพ่อดมดีอยู่ใหม่ครบหลังคา หลวงดาบออกอยู่ตรงบันไดโน้นและอยู่ข้างในห้องนั้นแหละ เข้าไปในห้องไม่เจอใครเลย ออกมาต่อว่าหลวงดาบโน่นว่าหลวงพ่อดมดีอยู่ในห้อง เป็นพระโกหกได้อย่างไร ท่านบอกอยู่ในนั้นจริง ๆ ไปดูสิกับใส่หูไว้ติดขลุ่ยดังตราดั่ง ทั้งพยศ มั่นมาหาหลวงพ่อดมดี แต่ถามหาหลวงตามันเจอตั้งแต่ดินบันไดแล้ว มันแหละขยี้ข้างขุนนางพระ คือสักแต่ว่ารับเอาไว้แล้วก็ไม่ได้ไปยึดไปติดอะไร แต่สมัยนี้หม่มมันแข่งกันเป็น แข่งกันเป็นไม่พอ ใครจะอยู่ภูฏีหลังใหญ่กว่ากัน ใครจะขีรถยี่หื้อแพงกว่ากัน ไปกันแต่ลิดเปิดเบิ่งเลย อันนี้เป็นตัวอย่างของโลกธรรมญาติโยมจำนวนมากโซคติปฏิบัติไปถึงระดับพยายามลด ละ เลิก ในสิ่งต่างๆ ที่จะผูกพันทำให้เรายึดติดอยู่กับโลก แต่ว่าบรรดานักบวชที่ควรจะลด ละ เลิก กลับพยายามจะสะสมให้มันมากขึ้น ๆ

ถาม : ตามที่เล่ามานี้มีเงินหรือสิ่งตอบแทนเกี่ยวข้องกับพิจารณากำหนดด้วยหรือคะ ?

ตอบ : ยังมีเยอะเท่าไรได้เร็วเท่านั้น

ถาม : ไม่ใช่ความดีความชอบหรือคะ ?

ตอบ : ความดีกับไว้ทีหลัง กินไม่ได้

ถาม : เห็นชัดเจนในพระพุทธศาสนา ?

ตอบ : เป็นอย่างนี้ไปเกิน ๘๐% แล้ว เหลือเชื่อใหม่ ฟังแล้วหือเหียวไซ้ใหม่ ช่วยกันแก้ไขหน่อย เห็นอะไรไม่ชอบมาพากลก็อย่าไปสนับสนุนต่อปึกต่อหางกลายเป็นเหยียดปึก มันก็จะยิ่งสร้างความเหี้ยใหญ่โตเข้าไปอีก จะทำอะไรต้องพิจารณาให้ถี่บางทีไปเติมขนปึกให้เหี้ยมันเรื่อย เคียวปึกมันใหญ่มันกินไม่ต้อง

กระโถนข้างธรรมาสัน

ถาม : ผลตอบแทนจะตกอยู่กับใครหรือคะ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ก็ตัวท่าน ญาติพี่น้องของท่าน บริวารที่ประจำรับใช้ท่านแค่นั้นแหละ ไม่ใช่ตกอยู่กับสงฆ์ คนอื่นเขาต้องการยศต้องการตำแหน่ง เจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัด เพราะว่าปัจจุบันมีรายได้ที่ฟังมีฟังได้ตามระดับชั้น สมมุติว่าท่านจะเอาผ้าป่า ญาติโยมมาจะถวายผ้าป่าในตำบลนั้นคุณก็ต้องรายงานเจ้าคณะตำบลๆ จะอนุญาติไหม ถ้าคุณจะเรียไรในอำเภอคุณก็ต้องรายงานเจ้าคณะอำเภอๆ จะอนุญาติไหม ถ้าคุณเรียไรในจังหวัดก็ต้องรายงานเจ้าคณะจังหวัดๆ จะอนุญาติไหม ทั้งนี้การอนุญาติจะให้ง่ายก็บอกไปเลยว่าก็เปอร์เซ็นต์เขาทำกันแบบนี้

ถาม : เพิ่งทราบ คิดว่าต้องทำความดี ความชอบ ช่วยงานสังคม งานศาสนา แล้วจึงได้ ?

ตอบ : แบบนี้มีน้อยราย ประเภทท่านดีจนซำกันไม่อยู่นั้นแหละถึงจะได้ไม่อย่างนั้นท่านจะกันให้พวกของท่านก่อน คือจริง ๆ แล้วพอเข้าไปสัมผัสในจุดนี้แล้วรู้สึกสลดใจ ในวงสังคมของผู้ที่ได้ชื่อว่าแล้วซึ่งกิเลส แล้วก็เลสมันท่วมหัว ยิ่งระเบียบการหลังๆ ที่ออกมามันเห็นชัดเลยว่าออกมาเพื่อสนองตัณหาตัวเองและพรรคพวกอย่างเช่น กำหนดว่าทำความดีเป็นจำนวนเท่าไรจะขอขึ้นยศไหนได้

ถาม : ความดีเป็นจำนวนเงินนี้หมายถึง... ?

ตอบ : คือในลักษณะที่ว่าสร้างถาวรวัตถุในพระศาสนา อาจจะบริจาคเงินช่วยกิจการของสงฆ์ ให้ทุนการศึกษา สนับสนุนในสิ่งที่เป็นการสาธารณประโยชน์ เสร็จแล้วก็ไปต่ออาจารย์จันทร์ วัดป่าชัยรังษี อาจารย์จันทร์ ๓ ปี ๔ ปี ขึ้นยศจากหลวงตาแก่ๆ โดดพรวดเดียวเป็นพระเทพ

กระโถนช่างกรรมาสน์

สิทธิญาณรั้งไว้ว่าท่านไม่ได้ ก็คุณกำหนดมาเองว่า ทำความดีเป็นจำนวนเท่าไรขอชั้นยศไหนก็ได้ ลูกศิษย์ท่านบริจาคให้ท่านทีละ ๖๐ ล้านบาท ท่านก็เอาไปทุ่มสาธุการแด่โยชน์หมด ทำให้เห็นๆ ตัวเงินมีแน่ๆ บัญชีรับ-จ่ายมีพร้อมมาเทียบท่านไม่ได้ พอท่านขอยศตำแหน่งขึ้นมา ก็ไปโวยวายท่านว่าโตเร็วเกินไป โทษท่านได้ยิ่งๆ คนอย่างหลวงตาจันทร์จริงๆ นำสรรเสริญมากท่านไม่ได้ดีจริงๆ เป็นคนอื่นมีหรือเป็นเจ้าของศพแล้วจะประเภทลาออก อันนั้นท่านรู้ว่าถ้าท่านอยู่จะทำให้เสียหาย เพราะว่ากิเลสมีอำนาจสูงกว่า ท่านไม่สามารถรักษาความดีในผ้าเหลืองได้ ท่านก็สละออกไปเลย ยิ่งๆก็ยิ่งๆไม่ยอมเล่นในผ้าเหลือง เพราะโทษมันหนัก คนอื่นมีหรือ ไม่มีหรือก ยังไม่เห็นตัวอย่างเลยเขาสั่งได้โวยวายกัน นี่เป็นครั้งแรกในพระศาสนาที่พระผู้ใหญ่ระดับนั้นแล้วลาออก ลาออกไม่ลาเปล้าสักด้วยอีกคนหนึ่งที่ยื่นชมเขาแต่คนอื่นจะตำราหรือเปล้าไม่รู้ คือ เณรแอบ จะบวมๆ เล่นไสยศาสตร์เป็นพ่อมดหมอผีก็จริง แต่เขารู้ว่าถ้าเป็นพระก็ถือศีลพระไม่ได้ก็เลยยอมเป็นแค่เณร บวชเณรเพราะหวังกุศล กุศลของการบวชเณรดูถูกไม่ได้ ตัวคนบวชเองถ้าเป็นทวดอายุได้ ๓๐ ปี เขาหวังตรงจุดนั้นมาเสริมบารมีตัวเอง เมื่ออยู่ในผ้าเหลืองใช้ใหม่ อันดับแรกก็คือธงชัย อันดับสองก็คือมีศีลคุ้ม กำลังของศีลจะส่งผลให้สิ่งที่เขาทำมีอานุภาพมากขึ้น ลงทุนบวชแต่ไม่บวชพระ ระดับเขาจะบวชพระเมื่อไหร่ก็บวชได้แต่ไม่บวช อายุก็เกินแล้วเกินอีกเขาบวชแค่เณร คนที่เขาฆ่าล้างใจมากขนาดนี้จริงๆ ไม่น่าตำหนิที่เขาไปบึงเด็กอย่างเด็ก เขาก็ชอบกับพ่อแม่เด็กแล้ว รายนั้นถ้าไปบึงเสร็จเรียบร้อยโดยที่ใครไม่รู้ไม่เห็นก็เวียนไป บึงเอิญหนังสือพิมพ์ไปถ่ายรูปรูปมาเท่านั้นเองพวกบรรดาศิลกรรมจัดก็เลยโวยวายชะ

กระโถนช่างกรรมาสน์

ถาม : ถ้าสมมุติว่าบวชแล้ว จิตใจมุ่งไปอยู่กับเรื่องแบบนี้จะขัดกันกับคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าไหม ?
 ตอบ : มันขัดตั้งแต่แรกแล้ว แต่ที่พูดนี้พูดตรงจุดที่ว่าเขารู้คิด ในเมื่อเขารู้คิดเขารู้ว่าเป็นพระเขาจะสร้างความเสียหายกับพระพุทธศาสนา ตัวเองไม่สามารถรักษาศีลได้เพราะอยากทำในสิ่งนี้ก็ยอมลดลงเป็นแค่เณร แต่ถ้าเป็นคนอื่นมีโอกาสที่จะยึดขึ้นไปได้ ไม่สนใจว่าจะเหลืองหรือไม่เหลือง มันก็ไปของมันแต่มีที่แหละ เคยมองหลวงตาจันทร์ในแง่นี้บ้างไหมล่ะ
 ถาม : ผมเอาของไปแล้ว ผมไปบอกเด็กกรรมๆ กันมาได้ ๔,๐๐๐ บาท?
 ตอบ : อันนี้ของเขาเอามาฝากไว้โยม อาตมาไม่แจกของ วัดอื่นๆ ส่วนใหญ่วัดที่วัดน้องเขาก็ฝากกัน เพราะเอามาฝากตรงนี้ยังไปทั้งหมดแน่ โยมทำในลักษณะนั้นนอกจากกุศลจะเป็นของเราแล้วเป็นของเด็กด้วย คือว่าเรื่องของท่าน ศีล ภาวนา ขอให้คนได้เริ่มทำเถอะ มันจะเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เขาได้สร้างความดียิ่งๆ ขึ้นไปในภายหน้า กุศลของท่านถ้าหากยังเกิดอยู่อีกเมื่อไหร่คำว่าอดอยากเดือดร้อนมันไม่มี เพราะตัวเองให้เขาไว้แล้ว เรื่องของศีลถ้ารักษามั่นคงจริงๆ เกิดใหม่เมื่อไหร่ก็รูปสวย จิตใจดีงาม ส่วนเรื่องของสมณธรรมนี้จะเกี่ยวกับปัญญา สติปัญญา ความจำ แล้วทำธรรมทานซ้ำเข้าไปด้วย คราวนี้สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นจะเป็นเหตุเป็นปัจจัยสืบเนื่องไปในภายหน้า ได้ไปกราบหลวงพ่อดมดีเจ้าวัดสระเกศวัดที่ท่านบึงอยู่ ท่านได้เขียนคติธรรมของเจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช วัดสระเกศในสมัยโน้นคือ สมเด็จพระสังฆราช (อยู่ ญาโณทโยมหาเถระ) ดิดเอาไว้ที่ประตูวัด ใครออกจะต้องเห็น ท่านเขียนไว้ว่า “ถ้าหากยังเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่ให้เร่งชวนชวชาญในบุญให้มาก เพราะว่า

รูปที่ 20
หน้า 37-38

ภาวโณนจำงอรรมาสน์

บุญย่อมส่งผลดีต่อไปในภพภาคหน้า" ถ้ายังเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่
 ยังไง ผลดีนั้นก็ส่งผลให้ตลอดอยู่แล้ว เพียงแต่ท่านไม่ได้อธิบายมากมาย
 อะไร บางคนที่ประเภทที่ว่าทำบุญแล้วดีดีดี คำหั้นคนอื่น จำไว้เลยนะว่าดีดี
 ในสิ่งที่เป็นมงคลมันดีกว่าดีดีในสิ่งที่เป็นอับมงคลเลยอะ อะไรๆ ก็จะมีอะ
 จะลด จะเลิก ขอถามว่าถ้าไม่มีอะไรเลยแล้วจะเอาอะไรมาสะสม เคยคิดถึง
 จุดนี้บ้างไหม คนที่ไม่สะสมบ่ดีบ่จะเอาสมบัติมาสะสม เป็นไปได้ไหม
 เพราะฉะนั้นอันดับแรกต้องเกาะความดีไว้ก่อน ขึ้นบันไดเกาะราวบันได
 เพื่อความมั่นคง วาระสุดท้ายเดินมาจะเข้าประตูห้องมีใครแบกบันไดเข้า
 ห้องบ้าง ปล่อยตั้งแต่ตรงโน้นแล้วใช้ไหม ถึงวาระถึงเวลากำลังพอ สติ
 ปัญญาสมาธิพอ พิจารณาเห็นแจ้งทุกอย่างก็ปล่อย เขาปล่อยตอนท้ายกัน
 ทั้งนั้นแหละ เป็นบุญเขาบอกว่าคุณดีเกาะไต่ยังงี้ ปล่อยสิตกตายพอดี ถึง
 ยอกดูเขาก่อนถึงจะปล่อย เพราะฉะนั้นบางคนที่เห็นแล้วนำเออหน้าย ฉลาด
 เกินไป คนประเภทนี้พระพุทธเจ้าไม่สอน เรียกว่า **ปทปรมะ** คนประเภทนี้
 ไม่ไ้ เป็นคนฉลาดเกินไป ไม่ยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น เห็นว่าความ
 คิดของตนเองถูกต้อง **ปทปรมะ** แปลว่า มากด้วยบทบาท พวกทำมาก
 เรื่องมาก รู้มาก เกือบทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าก็สรรเสริญในบุญ พระอริยเจ้าทุกท่านก็สรรเสริญ
ในบุญ ถ้าบุญไม่จริงเขาจะสรรเสริญไปทำไม เราอาศัยกำลังบุญก้าว
ไปสู่ทางหลุดพ้นข้างหน้า ไม่ใช่อะไรๆ ก็ละอะไรๆ ก็วาง แบบเดียวกับ
คนที่เพิ่งคุยผ่านไปเมื่อก็ อะไรๆ ก็สูญญตา อะไรๆ ก็อันตดา ขนาดอยู่วัด
ไม่ไหวเจ้าอาวาส อาตมาก็เลยให้ไปสูญญตาที่อื่นซะ นั่นก็สูญญจากความดี
ไปแล้ว ตามอาจารย์สมพงษ์ว่าตาคณะนี้ชื่ออะไร อาจารย์สมพงษ์บอกไม่รู้

ภาวโณนจำงอรรมาสน์

เขามาถึงกับออกอนุญาติอาศัยกุฎิหลังนั้นอยู่เพื่อปฏิบัติหม้อยอมรับ
 เสรีแล้วอยู่เป็นปีๆ ก็นอยู่กับวัด อาศัยวัดมาตลอด เจ้าอาวาสไม่ไหวไม่พอ
 พอให้ออกจากวัดมีเงินน้อยอยู่ ๒ ไบก็เอาไปให้ร้านขายวัสดุก่อสร้าง วัดยัง
 ไม่ให้เลย สูญญตาได้จริงๆ ไม่ใช่อยากได้เองแต่บอกให้รู้ว่าหลักการปฏิบัติ
 ลักษณะนี้ไม่ถูกต้อง คนเราถ้าหากรู้จักความดี ไม่รู้จักบุญคุณ ไม่รู้จัก
 กตัญญูทเวที่มันก็คงดีได้ยาก

ถาม : ความเย่อหยิ่งกับการอ่อนน้อมต่อมตน ?

ตอบ : ความอ่อนน้อมต่อมตน มันเกิดจากจิตใจของตนที่เห็นความ
 ดีของคนอื่น จิตใจที่จะเห็นความดีของคนอื่นจะต้องเป็นมุกิตาจิต
 การเห็นความดีของคนอื่นก็ต้องมีมุกิตาจิตยินดีในความดีนั้น ไม่ใช่
 เป็นคนจ้องจับผิดคิดร้ายต่อผู้อื่น ในเมื่อเห็นความดีของเขาก็เคารพ
 ในความดีของเขาอย่างเช่น ผู้อายุมากกว่าก็เคารพในวัยวุฒิของเขา ผู้มี
 ความรู้สูงกว่าก็เคารพในคุณวุฒิของเขา ก็จะกลายเป็นคนอ่อนน้อมต่อมตน
 แต่จริงๆ แล้วคนทั้งหลายเหล่านี้ **ตัวมานะสังโยชน์**ของเขาน้อย เป็น
 เหตุเป็นปัจจัยให้เข้าถึงธรรมได้เร็ว คนไม่มีมานะมันก็ใกล้เต็มทีแล้ว

ถาม : การเห็นความดีคนอื่นนี้เข้าใจ แต่แล้วเรามีเหตุผลอะไรที่จะต้อง
 เคารพในอายุของคนนี้คะ ?

ตอบ : คนเราไม่ได้เกิดเพราะกินข้าว เค้าเพราะอยู่นาน อย่างน้อยๆ
 ประสบการณ์ของเขาที่ผ่านมาก็มี ถ้าหากว่าความดีของเขาไม่มีเลยเขาก็มี
 ความแก่ อย่างน้อยๆ เกิดก่อนเรา คนเกิดก่อนเขาก็มีมากกว่าเราหน่อย
 ก็คือความแก่ ยกให้เขาหน่อยก็ยังดี

ถาม : ทำไม่ต้องลำบากทำมาหากินอะไรหนักหนา ?

กระโถนข้างธรรมมา@นั

ตอบ : คนอย่างพวกเราสร้างบารมีมาเยอะ ถ้าปล่อยให้สลายจะเหลือไม่เหลือทุกขียก็เลยต้องใช้วิธีนี้ ถ้าสังเกตดูจริงๆ จะเห็นได้ว่าถ้าเป็นสิ่งที่สมควรจะได้เราได้ แสดงว่าบุญมาเหลือเฟือแล้วแต่บั้งเอื้อมกำลังใจของคนประเภทนั้นเข้มแข็งเกินไป ไม่มีสายกลาง คือ ช้ายสุดกับชาวสุดอย่างเดียว ถ้าปล่อยให้สลายเมื่อไหร่มันระเบิดเปิดเบิง เพราะฉะนั้นต้องบีให้ตาย

ถาม : ให้เห็นทุกขัตถลต ?

ตอบ : ถ้าเห็นทุกขเมื่อไหร่ก็จะรู้จักเข้าถึงธรรมเอง

ถาม : มาสังเกตตัวเองช่วงแรกทุกขเพราะตัวเราเอง ความรักหรืออะไรก็ตาม ความรักตัวเราเอง รักลูกรักหลาน มันทำให้เกิดทุกขทั้งนั้น ทำให้ถึงทำให้ได้ลำบากจะ ทั้งๆ ที่รู้ละคะ ?

ตอบ : ก็เพราะสิ่งเหล่านี้ต้องใช้คำว่า **สังโยชน์** หมายถึงเครื่องร้อยรัดสัตว์ให้จมอยู่กับวัฏฏสงสาร มันถ่วงอยู่เสมอ ต้องดูกำลังใจ **ยายหนูอ้วน** เจ้ากิงกาญจน อายุถ้านับก็ยังไม่ค่อยอยู่ เพิ่งจะ ๒๐ ต้นๆ เขาบอกว่าหลวงพ่ोज่าเขา ทำไมเวลาหนูเห็นคนบางคนที่เขาทำความดีแล้ว ก็เกิดความชื่นชมความยินดีในความดีของคนอื่นเขา แต่มาจับความรู้สึกของตัวเองจริงๆ แล้วมันร้อนๆ คือเห็นก็เกิดความรัก ความเคารพ พอลอยยินดีที่เขาทำอยากเลียนแบบในสิ่งนั้นบ้าง ก็บอกว่าคำว่า "รัก" กับคำว่า "โลก" มันรวมกันแล้ว พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า "**ราคะ**" คือความยินดี อยากมี อยากได้ถึงเราจะยินดีในความดีเขาก็จริง แต่ว่าตัวเราจะนี้ท่านเรียกว่า "**ราคะ**" ไฟคือราคะ "**โทสะ**" ไฟคือโทสะ "**โมหะ**" ไฟคือโมหะ โนเมื่อมันเป็นไฟมันย่อมเผาเราให้ร้อนได้ ไม่น่าเชื่อว่าเด็กขนาดนั้นสามารถคล่าจุดนี้เจอได้

ถาม :

กระโถนข้างธรรมมา@นั

ตอบ : ...สว่างอยู่ในอดีต คือฟังชานกับเรื่องที่ผ่านมา ก็จะไปอนาคต ฟังชานกับเรื่องที่ยังมาไม่ถึง ถ้าเราหยุดอยู่กับปัจจุบันได้ความทุกขก็จะเหลือน้อย อยู่กับสภาพความเป็นจริง วิธีที่อยู่ได้ง่ายที่สุดคืออยู่กับลมหายใจเข้า-ออก ถ้าจิตหยุดอยู่ตรงนั้น รัก โลก โกรธ หลง จะเข้ามา **กินใจไม่ได้เลย** ที่มีเป็นทุกขเพราะว่ามันหลุดจากจุดนั้นไป หลุดไปอยู่กับอดีตคือเรื่องที่ผ่านมาแล้ว ไปคร่ำครวญวนให้อยู่กับมัน หรือไม่ก็หลุดไปอยู่กับอนาคตในเรื่องที่ยังมาไม่ถึง ใฝ่ฝันอยากได้ อยากมี อยากเป็น อยู่กับปัจจุบันนั้นละปลดปล่อยทุกขน้อยลงเหลือแต่ **นิพัตถทุกข** คือทุกขเนื่องชนิดย์ที่เกิดกับร่างกาย ปวดอุจจาระ ปวดปัสสาวะ หิว กระหาย ร้อน หนาว แค่นั้นเองไม่ต้องไปเข้าใจตัวเองให้ทุกขหนักขึ้น

ถาม : แล้วจะยึดธรรมอะไรคะ ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือควรพิจารณาให้เห็นว่าทุกอย่างมันมีปกติธรรมดาอย่างนี้ เราเกิดมาเช่นนี้เมื่อไหร่มันก็จะทุกขอย่างนี้อีก แล้วขึ้นชื่อว่า การเกิดแบบนี้ต้องการใหม่ละ ? ถ้าไม่ต้องการก็ไปนิพพานดีกว่า **เกาะนิพพานยาวไปเลย**

ถาม : อยากจะมีหลักปฏิบัติเพื่อเป็นการได้ฝึก ?

ตอบ : เริ่มฝึกเลย **อันดับแรกศีล ๕** ข้อ คีล ๕ ข้อต้องรักษาให้ได้ เมื่อศีลทรงตัวแล้วก็ย้ายให้ผู้อื่นเขาส่งศีลชาติ เมื่อศีลของเราทรงตัว ไม่ยุ่งให้ทำคนอื่นทำก็ไม่ยินดีด้วย **หลังจากนั้นก็เริ่มหัดภาวนาจับลมหายใจเข้า-ออก** ถ้าหากว่าศีลทรงตัวการจับลมหายใจภาวนามันจะง่าย ถ้าจับลมหายใจภาวนาได้ **อันดับแรก**ก็จะเกิดอาการต่างๆ ขึ้นกับร่างกายเขาเรียกว่า "**ปิติ**" มีอยู่ ๕ อย่าง บางทีก็ซนลุกเป็นพักๆ บางทีก็กินน้ำไหล บางทีก็ตัว

กระโถนข้างอารมณ์

โยกไปโยกมา บางทีลอยขึ้นทั้งตัวเลย บางทีรู้สึกตัวฟองตัวใหญ่ บางทีรู้สึก
ว่าแต่กระเปิดกลายเป็นชิ้นๆ หายวับไปเลยก็มี อันนั้นมันเป็นแค่อาการ
ทางร่างกายกับจิตประสาทซึ่งมันกำลังปรับสภาพของมันใหม่ๆ เขาเรียก
ว่าเป็นอาการของบีตติคือการเข้าถึงองค์ภาวะระดับหนึ่ง อย่าไปใส่ใจกับมัน
และอย่าไปกลัวมัน ให้ตั้งใจจดจ่ออยู่กับลมหายใจเข้า-ออกเท่านั้น
ลมหายใจเข้า-ออกถ้ามันแรงให้รู้ว่าแรง ถ้ามันเบาให้รู้ว่าเบา ถ้ายาว
ให้รู้ว่ายาว ถ้าสั้นให้รู้ว่าสั้น ขณะเดียวกันถ้ามันไม่มีเลยก็ให้รู้ว่าไม่มี
ไม่ต้องไปดิ้นรนชวนชวชวยหายใจมัน เพราะตอนที่เรายังไม่มี เราอยู่
ได้สบายอยู่แล้ว ถ้าหากว่าทำอย่างนั้นได้ก็จะทรงเป็นฌานได้อย่าง
รวดเร็ว เมื่ออารมณ์ใจทรงฌานได้ต่อไปการที่เราตั้งใจที่จะละกิเลส รัก โลภ
โกรธ หลง ตัวไหน ถ้าเราไม่คลายอารมณ์ฌานออกมากก็เลสตัวนั้นก็
จะโดนกดหนึ่งไป ถ้าสามารถกดอยู่ระยะยาวนานเพียงพอมันก็จะขาด
ระดับของมันไปเอง เพราะฉะนั้นก็เริ่มต้นเลยนึกถึงลมหายใจเข้า-ออกได้
พร้อมๆ กับในระหว่างนั้นก็รักษาศีลทรงตัวไปด้วย กำลังใจถ้าทรงตัว สติ
สมาธิอยู่เฉพาะหน้า ความทุกข์ก็น้อย การงานอะไรทุกอย่างไม่ใช่
เรื่องยากเพราะว่าเมื่อสติ สมาธิอยู่เฉพาะหน้า การแก้ไขปัญหาและ
การทำงานทุกอย่างมันจะมีคุณภาพ ปัญญา มันจะมีเห็นทะลุตลอด
สวยงามไปเลย

ถาม : “ปัญญา” เป็นตัวสุดท้ายผมเพิ่งมาเข้าใจ ซึ่งพอเข้าใจแล้วก็ไป
ลองเพียรทำดู พอเพียรก็มีอาการอย่างที่กล่าว แต่อาการประเภทนี้พอมตะ
ไปนิดเดียวแต่ก็มีอาการซุ่มซึ้น แต่พ้อออกมาแล้วไม่มีทั้งตัวบีติ ไม่มีทั้ง
ตัวยิ้นตึงเกิดเลย ทั้งการวางอารมณ์ผมก็มองการพิจารณาอารมณ์แบบ

กระโถนข้างอารมณ์

หยาบไม่เห็นจะมีอะไร แต่ไปสอขมตามกับครูบาอาจารย์ทำกับบอกอย่าคิด
อารมณ์ที่ไม่บีติไม่มียิ้นตึงมันวางไปทั้งหมด มันเป็นของเราละ มันเป็น
อารมณ์ที่ทำได้ยาก จริงๆ แล้วผมก็คิดว่าเราคงได้อานิสงส์ธรรมทานแล้ว
ก็คิดเป็นลำดับ เริ่มจากอะไร ? เริ่มจากอาภาปานุสติจับภาพนิมิตแล้วก็เพิก
สภาพของความว่าง สภาพของความรู้ความว่างไปหมด ความเพิกไปหมด
มีเหมือนไม่มี แล้วก็ถอยอารมณ์ไปถอยอารมณ์มา จนมันเกิดความเข้า
อารมณ์มองว่าอารมณ์นั้นมันทำได้ยาก ทำนบอกตัวนี้คนถามตั้งเยอะไป
หน่อย หายท้องไปเลย คนที่เขาทำได้เขาทำเพียงแค่อารมณ์คิด ผมก็
เลยมีความน้อยใจไม่นำหาเรื่องเลย ผมเลยโทรศัพท์ไปหาครูบาอาจารย์
ที่สอนรูปฌาน นี่แหละครับท่านบอกว่าเขาไม่ทำตรงนี้ ถ้าเราทำตรงนี้
เขาก็จะเห็นภาพตัวนี้ ก็ยังเป็นความหยาบของผมนะครับใช้ไหมครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วตอนปลายมันไม่ใช่อารมณ์ของรูปฌาน แต่มันเป็น
อารมณ์ของวิปัสสนาญาณแทน เราไปพิจารณาวิปัสสนาญาณเสียจนขึ้น
พอถึงเวลากำลังใจถึงมันก็จะตัดเข้าหาจุดนี้ของมันเอง มันเป็นโดยอัตโนมัติ
ของมัน บางทีเราเองเราก็ไม่รู้ตัวแต่ว่าจิตเคยมุ่งในลักษณะนั้น พอถึงเวลา
กำลังมันก็จะตรงไปทางด้านนี้ของมันเอง ถ้าลักษณะอย่างนั้นพอถึงเวลา
เราวิ่งไปจับอารมณ์นั้นเลยก็ได้ เสร็จแล้วพยายามรักษาให้ทรงตัวอยู่ตลอด
ถ้าทรงตัวได้ นึกถึงเมื่อไหร่ก็รักษาไว้ได้ ประคับประคองอยู่กับเรายาวนาน
เท่าไรก็สบายเท่านั้น มันเป็นสิ่งขรุขระยากยากแล้ว

ถาม : เห็นจริงว่าแต่ละตัวผมว่าแค่รูปฌานก็เห็นสภาพความว่าง อากาศ
ไม่มีที่สิ้นสุด ตรงนี้ถ้าเอาปัญญาเข้าไปไม่มัจฉิกหาที่สูงสุดไม่ได้เหมือนกัน
ยังไม่ต้องไปกล่าวถึงตัวรู้ในจิตที่เรียกว่าวิญญาน คำที่ว่าไม่มีอะไรเหลือ

พระโขนงธรรมาส์

แต่ละข้อ มองว่าหาที่สุดไม่ได้เลยเห็นว่ามีค่า ?

ตอบ : อย่างนี้ว่าอุปมา พระพุทธเจ้าท่านแยกออกเป็น ๔ พรหมวิหาร ท่านแยกเป็น ๔ จตุธาตกลับเป็น ๑ อาหารเรปฏิญญากลับเป็น ๑ และเราต้องนึกถึงตอนที่หลวงพ่อท่านบอกว่า หมวดโตหมวดหนึ่งก็ตามถ้าหากทำถึงที่สุดเป็นพระอรหันต์ได้ เพราะฉะนั้นอุปมาทั้ง ๔ คุณจะจับตัวไหนขึ้นมาถ้าตั้งใจทำจริง ๆ มันก็ไม่ได้ เพราะกำลังของมันเท่ากับกำลังฉาน ๔ การตัดกิเลสเพียงพอแล้ว แต่ว่าอุปมาเพิ่มรายละเอียดเข้าไปในลักษณะใช้ปัญญาเสียด้วยซ้ำไป

ถาม : อย่างนี้ผมเห็นว่ามีความสำคัญมาก ?

ตอบ : ตรงจุดนี้ถ้าหากว่าคนทำไม่ถึงจริงๆ บางทีที่ว่าจะต้องครบ ๔ ก่อนจริงๆ มันแค่ ๔ ก็พอ ๕ ก็พอ ๖ ก็พอ ๗ ก็พอ ๘ ก็พอ อันไหนก็ได้ใส่ไปซะอันเดียวมันก็ถึงแล้ว

ถาม : เคยพิจารณาอยู่ทุกๆวัน มีอาการมีความรู้สึกว่าตัวอากาศกับวิญญาณมันใกล้กันเหลือเกิน ?

ตอบ : ใกล้กัน ใกล้มาก

ถาม : บางครั้งเราพิจารณา เราไม่รู้หรือว่ามันอยู่อากาศหรือวิญญาณ แต่พอทำว่าไม่มีมันก็จะน้อย มันจะถูกหรือผิด ?

ตอบ : ระหว่างอากาศกับวิญญาณมันต่างกันอยู่อย่างเดียวอากาศเราใช้ความรู้สึกคลุ้มมันอยู่ แต่วิญญาณ เราจับความไม่มีขอบเขตของความรู้สึกเท่านั้นเอง มันต่างกันนิดเดียวเท่านั้นเอง

ถาม : ตอนหลังผมคลุ้มใจ หากคนคุยเรื่องอุปมาด้วยไม่ได้ ?

ตอบ : สมัยนี้คนเล่นของยากมันไม่มี เพราะอย่างที่ว่าก็ยอมรับเลย

๔๕

พระโขนงธรรมาส์

พรหมวิหาร ๔ กับอุปมา ๔ มันเห็นชัดๆ ประเภททะเไม่เข้า ฟันเป็นเลย

ถาม : วันนั้นถามพระพุทธเจ้าเพราะว่าผมฟังไปก็สงสัย เหมือนพระพุทธเจ้าตรัสว่า "เราภักราหุลูกชายเราเท่าไร เราก็รักพระเทหวัดเท่ากับราหุล" เข้าใจอยู่แล้วแต่ต้องให้หายสงสัย ขอถามเพราะอะไร ? ท่านบอกว่าเป็นพุทธวิสัย ถ้ารักภักจะปฏิบัติต้องมาจากพุทธวิสัยข้างในท่านก็ทำได้ ?

ตอบ : เราก็ไม่เห็นว่ามันยากแต่มันยังทำไม่ถึง มันจะคล้ำให้เจอ เห็นศัตรูที่ร้ายที่สุดเท่ากับลูกรักที่สุด หมม..มันอัศจรรย์นะ

ถาม : ผมเหลือเรื่องอุปมา คุยกับท่านผู้ปฏิบัติต้องเอาตำรามากางไม่เอา มองไปแล้วเอาตำรามากางมันจับได้ พอคุยไปบ๊บบมันไม่ใช่เห็นว่าเอาตำราเปิดไม่ชี้ ไม่ชี้ไม่ตีแต่ไม่ชี้ ?

ตอบ : คนที่ไม่ได้ทำมาจริง ๆ พอพูดไปถึงจะได้แค่เปลือกได้แค่ผิว เพราะว่าร่ายละเอียดจริงๆ ของอารมณ์ใจที่เข้าถึงพูดเป็นภาษามนุษย์แทบไม่ได้เลย ภาษาคนมันหยาบเกินไป ต้องเป็นภาษาใจเท่านั้น

ถาม : ที่กราบเรียนว่าวันหนึ่งนั่งสมาธิมีกระตอมในสวนนะครับ ตัวสุดท้ายผมก็คล้ำเองได้ ที่อธิบายไปแล้วก็ทำเองบ้าง เมื่อเรามองเองทั้งหมดแล้วโลกนี้ไม่มีอะไรเหลือ อารมณ์อะไรที่รู้ไปกว่านี้พอพิจารณาไปตัวเหลือจริงๆ ก็คือจิตของเราที่ว่างเหลืออยู่ เพราะฉะนั้นของความจริงมันยังเป็นตัวเยื่อใยอยู่นิดเดียว สภาพของมันมีเหมือนไม่มี สภาพมันความจำมันก็เหมือนไม่จำ ตัวนี้ทำอย่างไรไม่เข้าถึงใจ ?

ตอบ : เมื่อเข้ามีโยมคนหนึ่งเขามาคุยเรื่องนี้ว่า คนนั้นเขากำลังปฏิบัติอยู่

๔๖

กระโถนช่างกรรมมาลี

โดยการดับสติญา เรบอกว่าถ้าอย่างนั้นไปไกลแล้ว ถ้าเขาบอกอย่างเช่นว่ามองก็พยายามคิดว่าจะไม่นึกถึงว่ามันคืออะไร ถ้าอย่างนั้นคิดแล้วก็ไปไกลแล้วด้วย เรามองและรับรู้ไว้เลยๆ แต่ให้มันอยู่ของมันตรงนั้น เราไม่ต้องเอามาคิดต่อ ไม่ปรุงแต่งต่อ ปากกาตัวหนึ่งถ้ามองเห็นเป็นปากกามันก็อยู่ของมันอย่างนั้น ถ้าเป็นปากกาเขาเอาไว้เขียนหนังสือ อ้าว..เขียนหนังสือเริ่มฟุ้งซ่านไปหน่อยหนึ่งแล้ว วันนั้นคนนั้นตำรากูจะเขียนไปตำออกไปทางโทสะแล้ว สาวคนนั้นสวยจะเขียนไปจับออกไปทางราคะแล้ว มันไปของมันเรื่อยๆ ก็เลยบอกเขาไปว่าตัวลักษณะที่เขาจะทำจริงๆ นั้นเขาเข้าใจผิดไปไกลแล้วจริงๆ มันสักแต่ว่าเห็น นั้นเป็นประเภทไม่รับรู้มันเลย จะกลายเป็นอุปถัมภ์หัดด้วยซ้ำไป

ถาม : จริงๆ มันเป็นตัวกรองดวงจิตใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ใช่ คือจะมีดวงวิ้งไว้อย่างที่มันเข้ามาอยู่ในใจ ก็ลักษณะเดียวกัน เช่นกับที่อื่นพูดมานั้นแหละ คือว่าถ้าหากว่าเราพอทำไปถึงจุดนั้นแล้วพอเข้าถึงอารมณ์นั้นแล้วเรจ็บตัวสุดท้ายมันเลยก็ได้

ถาม : แล้วก็คือ "อานาปานสติ" มันยากสำหรับผมมากอาจจะเคยทำกรรมมาก มันยากจริงๆ ทำไม่ยากสาเหตุการจไม่ทราบ ก็เลยทำคำภาวนาตามลมหายใจ พอคำภาวนาตามไป นะมะพะชะ ตามลมหายใจเข้าไปในกาย พอภาวนาด้วยกำลังใจมันก็เต็มขึ้นมา พอเต็มก็เพิก ใจตัวเต็มจิตมันมีกำลังขึ้นมาก็เลยห้อมแล้วก็เพิก สังเกตของใจๆ มันหนักในการภาวนา ถ้าเพิกจิตแล้วมาจับอุปถัมภ์เรื่อยๆ ตามลำดับเท่าที่ปัญญาจะมีอยู่พอทำไปๆ มันถอยออกมาอารมณ์ปกติที่ไม่มีตัวปิด ไม่มีตัวอินต๊ะครับ ก็มีเหตุมาองค์หนึ่งขึ้นมา ผมถามว่าพระคุณเจ้าท่านผู้เจริญ ท่านทำ

กระโถนช่างกรรมมาลี

บุญอะไรไว้ถึงมีกายทิพย์ครับ ภูพานานะมะพะชะ ?

ตอบ : แสดงให้เห็นอันสงฆ์ชัดเลย

ถาม : แต่ว่า นะมะพะชะ คงทำในเรื่องของท่านมาและภาวนา ไปๆ มาๆ ว่าเป็นไม่หลงมันก็หลงได้ เพราะว่าอารมณ์มันแจ่มใสมากกว่าที่เราจะใช้อารมณ์เกาะอุปถัมภ์ ?

ตอบ : มันเบากว่า กำลังมันสูงกว่า แต่ว่าทั้งรูปถัมภ์และอุปถัมภ์ที่เป็นปลายสุดของสังโยชน์นั้น เขากลัวว่าเราจะไปติดอยู่กับมัน เราก็แค่เปลี่ยนกำลังของตัวเองไปเกาะนิพพานทีเดียวก็เป็นอันว่าจบเลย ถ้าเราเข้ากำลังอันมีเกาะพระนิพพานแทนก็ไม่ต้องกังวลว่าในกำลังโยชน์ของรูปราคะอุปถัมภ์จะเกาะใจเราได้เพราะว่ามันเกาะถูกที่ซะแล้ว

ถาม : ผมมีความรู้สึกว่าถ้าทำถ้าใช้ปัญญาศึกษาไปแล้วสามารถเข้าถึง แม้จะเป็นผู้ทรงฌานอย่างน้อยเกิดมาไม่เสียชาติเกิด ?

ตอบ : เพราะกำลังใจที่เราเข้าถึง จะทำให้เรามั่นใจในคุณพระรัตนตรัยมากยิ่งขึ้น ตัวเราประเภทปลายอ้อปลายแฉมยังขนาดนี้ พระอริยเจ้าท่านจะขนาดไหน ? พระอรหันต์ขนาดไหน ? พระพุทธเจ้าขนาดไหน ? ยิ่งเปรียบไปยิ่งรู้สึกยิ่งเห็นคุณค่าความเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จะยิ่งยินดีอยู่ในใจของเรา มันคงทำให้ความมั่นคงในพระรัตนตรัยของเราเป็นอันว่าก็ทรงตัว ก้าวแรกของพระโสดาบันอยู่ในมือแน่ๆ แล้ว ก็เหลือไปไล่ตีลให้บริสุทธิ์ เกาะนิพพานให้มันคง

ถาม : มีงานหนึ่งที่ญาติโยมไปไม่หมดพระมา เขาบอกว่าเป็นพระสุปฏิปันโนผมจำชื่อไม่ได้ เป็นพระหลวงปู่ พระหนุ่มพระแก่เดินมามีท่านที่เป็น



อาจารย์ผมร่วมด้วย มีพระอยู่องค์หนึ่งท่านสอนเรื่องอุปมาอุปไมย พระทุกองค์จะพูดตรงกันเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา แต่มีอยู่องค์หนึ่งกำหนดจิตเข้าไปพิจารณาองค์ท่านมองหาท่านไม่เจอแล้ว ผมบอกว่ามีนัยหมายความว่าอย่างไร หมายความว่าหาที่สุดไม่ได้ เห็นด้วยไหมครับ ?

ตอบ : จริงๆ คือว่าของท่านมันไม่มีอะไรเหลือแล้ว ในเมื่อมันไม่มีอะไรเหลือเราจะไปจับอะไรท่านได้ พระอย่างนั้นหายากที่สุด

ถาม : รวมความว่าเรื่องอุปมาอุปไมยไม่คุยอะไรแล้วครับ ?

ตอบ : ตั้งหน้าตั้งตาลุยไปได้เลย เพราะว่ามันถึงจุดนี้ไม่มีอะไรน่ากังวลต่อไปไม่มีเป็นประเภทเราเริ่มต้นหรือกระโดดข้ามขั้น ทหคละเมอตั้งภาสลับผานอย่างไรก็ได้แล้ว

ถาม : มีเรื่องหนึ่งคือลักษณะในการคุมศีล ศีลต้องคุมด้วยผาน ผานจะเกิดขึ้นต้องมีศีลเป็นพื้นใหม่ครับ มีไหมครับที่เขาทำผานให้เกิดแล้วเอาผานมาคุมศีล ?

ตอบ : ทั้ง ๓ ตัวมันเหมือนอย่างกับเชือกที่เกิดจากการพันเชือก ๓ เส้นให้เป็นเชือกเส้นเดียว ถ้าศีลทรงตัวสมาธิตั้งมั่นได้ง่าย สมาธิตั้งมั่นได้ง่ายสติปัญญามันเกิด สติปัญญามันเกิดมันจะไปคุมศีล ศีลยิ่งทรงตัวสมาธิก็ยิ่งตั้งมั่น สมาธิยิ่งตั้งมั่นปัญญายิ่งเกิด ปัญญายิ่งเกิดก็ยิ่งไปคุมรายละเอียดของศีลมากขึ้น มันพึ่งพาอาศัยกันทั้งหมดมันอยู่ตัวเดียวไม่ได้ เพราะอย่าลืมนึกว่าการที่เราเพิ่งพิศพิจารณาในศีล ตั้งใจระวังรักษาไม่ล่วงด้วยตัวเอง ไม่มีอินดีเมื่อคนอื่นล่วง ไม่ยอมให้คนอื่นเขาล่วง กำลังสมาธิมันจะค่อยๆ เกิดขึ้นเพียงแต่ว่าคนไม่สังเกตจะไม่รู้ตัว ในเมื่อกำลังสมาธิมันทรงตัว



กลับริกษาศิลอีกทีหนึ่ง

ถาม : มีอยู่ท่านผู้หนึ่งเขาก็เหมือนเป็นครูผมเหมือนกัน บอกว่าคุณเองก็ศีลดีเป็นบางเวลา บางเวลา ก็บกพร่องทั้งเจตนาและไม่เจตนา แต่มีอยู่ท่านหนึ่งศีลบริสุทธิ์คือจะวังคุมศีลเสมอ ในเรื่องของศีลไม่ยอมพลาด ท่านก็บอกว่าคุณดูสิคนนั้นเขาเป็นผ้าขาวทั้งผืน แต่ผ้าของคุณมันมีรอยแต่ใจของคุณไม่มีความกังวลเพราะมีความรู้สึกว่ามีผิดแล้วก็เป็นครู แต่ท่านผู้นั้นผิดไม่ได้ ตัวนี้ที่ถูกที่ควรจะเป็นอย่างไรครับ ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือทุกคนมีโอกาสที่จะพลาดได้ พอลพลาดแล้วอย่าไปคร่ำครวญอยู่กับมัน เหมือนกับคนเดินทางมาพร้อมๆ กัน ๒ คนหกล้มพร้อมกัน คนหนึ่งก็นั่งกุมอยู่นั่นแหละ โอ๊ย..เจ็บเหลือเกิน ปวดเหลือเกิน เดินมาได้ขนาดนี้แล้วไม่น่าพลาดล้มเลย ขณะที่อีกคนหนึ่งล้มแล้วลุกเดินต่อไปเลย ใครจะได้ระยะทางที่ไกลกว่ากัน ? นั่นคือในลักษณะที่ว่าถึงเวลาเราไม่ต้องไปกังวลกับมันเพราะมันคืออดีตไปแล้ว ในเมื่อเป็นอดีตไปแล้วของเราก็คือทำปัจจุบันตรงนี้ให้ดี ถ้าเราทำปัจจุบันให้ดีอนาคตก็จะดีเองเสียเวลาไปนั่งคร่ำครวญที่ผิดไม่ได้ถ้าโดนที่หนึ่งหมองหน้า น้่ากลัว

ถาม : เมื่อก่อนมาหา อยู่ไกลฝนตก ตายแล้วฝนตก เดินมาก็ไม่แน่ใจว่าจะไปดีหรือเปล่านั้น เสริมแล้วมีเสียงท่านก็มาบอกว่าชีวิตคุณจะอยู่ไปถึงเดือนหน้าจนกว่าพระคุณเจ้าท่านจะมาหรือเปล่านั้น ผมก็บอกว่าผมไปครับ ?

ตอบ : นี่แหละที่หลวงพ่อบอกไว้ว่าเราต้องมีครูบาอาจารย์ที่ไม่เห็นตัวถึงจะใช้ได้ เพราะว่าสิ่งที่ท่านให้ข้อคิด ให้อะไรแต่ละอย่าง

กระโถนข้างธรรมาสัน

ประเภทล้มมาตรงหน้าพอดีๆ เลย ประเภทหูตาสว่างเดี๋ยวนั้นเลย
 ถาม : ผมงราบลาเลยนะครับ
 ตอบ : โชคดีมีชัยเลยจะ ขอให้ก้าวหน้าในการปฏิบัติยิ่งขึ้นไป
 ถาม : เตือนหน้าจะมีชีวิตมาถึงหรือเปล่า ?
 ตอบ : เอาเลยถ้าไม่มีก็ไปรอข้างบน(คุยกับญาติโยมที่ยังอยู่ต่อ)...
 หลังจากอิตาพลฤทธิ์แล้วก็ยังมีรายนี้และที่เล่นอรุณมาน คนอื่นเขาไม่เอามันยาก คนประเภทนี้และที่บอกว่าถ้าเวลาเขาใส่บาตรถ้าเรากำลังใจไม่ดี แหะจะกินของเขาไม่ลง น่ากลัวมาก เพราะว่ากำลังใจเขาสูง กำลังใจเขาสูง ถ้าหากว่าเราทำไม่ได้ อย่างนั้นมันรู้สึกว่าคุณสติของเราไม่พอที่จะรองรับกำลังใจของญาติโยม สังเกตคำถามของเขาใหม่เขาจะเจาะตรงปัญหาของตัวเอง ในเมื่อเจาะจงปัญหาของตัวเองประเภทนี้เขาจะได้รับความรู้เฉพาะเพื่อไปปรับปรุงให้ตัวเองก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อย ๆ แต่ว่าประเภทที่ถามปัญหาทั่ว ๆ ไปในลักษณะอยากรู้ อยากเห็นก่อนไปไหนทาง ฟุ้งซ่านพวกนั้นจะไม่ค่อยได้อะไร แล้วก็ถามปัญหาเกินจากจุดปฏิบัติ อาจจะพาเสียก็ได้ เพราะหลักการปฏิบัติถึงแนวทางมันเหมือนกันก็จริง แต่ว่าคนที่จะเอาไปปฏิบัติจริงมันไม่เหมือนกัน กำลังที่ทำมามันไม่เท่ากัน ถึงเวลาจะมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไปตามแต่จริตของแต่ละคน ถ้าหากว่าถามถามเสียก่อนแล้วรับรู้ไปในลักษณะหนึ่ง พอไปเจอมันไม่เหมือนที่ตัวเองทำ คราวนี้แหละจะไปนั่งค้นตัวเองทำให้เสียผลเสียด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นให้ทำเสียก่อนพอมันมีปัญหาก่เกิดขึ้นมาในระหว่างที่ทำแล้วเราค่อยถาม ไม่จำเป็นจริง ๆ อย่าถามแล้วค่อยไปทำ ถ้าถามแล้วค่อยไปทำจะเสียผลได้ง่าย กำลังใจพวกนี้เขาสูง

กระโถนข้างธรรมาสัน

มาก เพราะฉะนั้นถ้าหากเขาไปถามแล้ว คนที่ขาดความคล่องตัวในกรรมฐานกองนั้นๆ ตอบไป เขาจะรู้เลยว่าไม่ใช่ของจริง ในเมื่อไม่ใช่ของจริงเขาไม่ยอมรับหรอก ที่เขาใช้คำว่าอะไรตอบแล้วมันไม่จริง มันอธิบายเป็นภาษาคนมันก็ยากอยู่แล้ว แล้วยังอธิบายจากความเข้าใจจากตำรามันยังไม่ใช่ของจริงนี่มันแยเลยโอกาสจะถูกน้อยเต็มที
 ตกกลางเดือนนั้นนอกจากบอลโลกพาไปก็มียานี่แหละเป็นน้ำเป็นเนื้อที่สุด มันตรงที่บางที่เหมือนมันอวดความรู้ คือว่าสิ่งที่เขาถามบางอย่างกระทั่งพระพุทธเจ้าท่านก็บอกว่าเป็น "อจินไตย" ไม่ใช่เรื่องที่ควรตอบ แต่ว่าสำหรับคนบางคนที่ตอบให้เขาไปไม่ใช่อวดว่าเราเก่งกว่าพระพุทธเจ้าเราจริงกว่า ไม่ใช่ แต่ว่าคนประเภทนั้นถ้าหากไม่มีใครคลายข้อข้องใจในจิตของเขาเองได้เขาก็อาจหลงผิดคิดเปิดโปงไปอีกนาน เลยกลายเป็นว่าสิ่งที่ทำก็คือการหว่านเชื้อของความดีไว้ในใจของเขาไว้สักชนิดหนึ่งให้รู้ว่าจริง ๆ แล้วเรื่องทั้งหลายเหล่านี้ผู้ที่ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าแล้ว เขารู้ไม่ใช่ไม่รู้ เพียงแต่ว่ามันไม่ใช่เรื่องที่น่าเข้าไปเกี่ยวข้องกับพระพุทธเจ้าท่านถึงห้ามเอาไว้ เพราะว่าถ้าเกี่ยวข้องกับท่านบอกว่าเป็นธรรมอันนั้นเข้าทำให้การปฏิบัติเสียเวลาไปเสียเปล่า ในเมื่อเป็นลักษณะอย่างนั้นพอเราทำให้เขารู้ว่าผู้ที่ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าสอนจริงแล้วรู้ เขาก็จะเกิดความมั่นใจยิ่งขึ้น ต่อไปถ้ามันประเภทหาทางไปไม่เจอมันก็จะเสียมาเอง เท่ากับว่าเราปลูกฝังความดีบางอย่างลงในจิตใจของเขา เมื่อถึงวาระถึงเวลามันก็จะงอกงามเป็นดอกเป็นผลขึ้นมา งานนี้มันเหนื่อย คงไม่มีใครเขามานั่งทำหรอก คือมันสงสัยจริงๆ พอไปถามเจอบอกท่านที่อารมณ์ดีตรงเสียแล้วก็กลายเป็นเรื่องจริงจังรอบตัวก็ใส่ตะเพิดออกมา เลยกลายเป็นว่าพอถึงวาระ

รูปที่ 27
หน้า 51-52

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ถึงเวลาเราต้องมารับหน้าที่นี้ไปหะ เหลือแต่ตายซัก แบบเดียวกันกับวันวิสาขบูชาที่ผ่านมาหนึ่งพอสองไม่งครึ่งท่านเอกเปิดเทอริสาชะของหลวงพ้อเลย เราก็นั่งกุมมะบาล เออเอ/ แล้วจะเหลืออะไรให้เทอริวะเนี่ย? พ้อว่าไปแล้ว อีกสักพักหนึ่งเทอริหลวงพ้อจบ โยมบ๊วยกอยู่วัดนาน รู้มากคว่าไม่ควมบรรยายเรื่องวันวิสาชะเข้าไปอีกคาบหนึ่ง ตานี้กูดายท่าพอดี้ เป็นเราเจอเข้าไปยกเดียวก็เตี้ยง นี่เจอสองนัดแล้ว ก็เลยบอกกับท่านเออ จริงๆ ไม่น่าเปิด ครับ..ผมก็คิดอย่างนั้นแต่ว่ามันเปิดอยู่ผมก็เลยตัดสินใจไม่ได้ว่ามันจะเปิดหรือไม่เปิดดี ตกลงรักษาเวลาด้วยการเปิดดีกว่า ผมเชื่ออย่างว่าหลวงพ้อไปได้ ไช้ครับ ผมเองผมก็จะดูว่าท่านจะไปทางไหนเหมือนกันเพราะว่าเทอริของเรามันไม่ได้ใช้ตำรา เล่นถือคัมภีร์ขึ้นไปเป็นเพื่อนเท่านั้นเอง ลักษณะมันไม่ใช่อดเก่ง แต่ว่าหลวงพ้อท่านเคยสอนเอาไว้ว่าถึงวาระถึงเวลาให้จับภาพพระตั้งใจว่าสิ่งใดที่ท่านต้องการสงเคราะห์คนก็ขอให้ผ่านลงมา เรารอก็ว่าไปตามรู้สึกหรือว่าสิ่งที่ท่านทำมาปรากฏท่านก็ไปของท่าหนึ่งเลย ไปชนิดที่เรียกว่าเราคาดไม่ถึงถึงกราบเรียนท่านว่าไม่กล้ารับหลวงพ้อผมกลัวตกรรมาสน์ ดูตัวอย่างหลวงตาโชติเจอมานแล้วไช้ใหม่ หลวงตาโชติก็เห็นว่าหลวงพ้อป่วยบ่อยๆ พ้อวันพระญาติโยมมาถึงก็ได้แต่ทำบุญ ใส่บาตร ฟังพระสวดแล้วก็กลับไม่ได้ฟังเทอริ ประโยชน์มันน้อย หลวงตาโชติเป็นนายพลมาอยู่แล้วกำลังใจแก่ถึงก็ขออนุญาตหลวงพ้อเทอริ ถึงเวลาหลวงพ้อก็ตาม มันใจนะว่าทำได้ ? มันใจครับ อย่างนั้นอนุญาต ท่านก็เตรียมหัวข้อเทอริไว้ถึงเวลาก็ย่อความแล้วช่วยายหัวข้อจนคล่องตัว กะครึ่งชั่วโมงได้เต็มๆ แน่เลย ยังไม่รู้ว่าจะอภรรพธรรมมาสน์ว่าเป็นอย่างไร พอขึ้นไปมันมืดไปหมด ที่เคยซ้อมจน

กระโถนข้างธรรมมาสน์

คล่องนึกไม่ออกเลยก็เปิดโทยก็มีแต่อยู่ๆ เอาไว้ แกก็เลยเอาหัวข้อพ้ออ่านหัวข้อจบภายใน ๒-๓ นาทีเท่านั้นเอง แล้วจะทำอย่างไร ? ก็นั่งอึ้งนั่งเงิบ โยมสง่า สาโรจน์ ทายกตาบอด แกบวชพระมา ๒๐-๓๐ พรรษา พอดาเสียจึงได้สึกออกมาอยู่กับบ้านให้ลูกหลานดูแล คนที่รู้มากขนาดนั้นนะไม่เกรงใจอยู่แล้ว เห็นไปไม่รอดสาธุสงเลย หันทะ มะยัง สาธุการัง สะทามะเสช สาธุ มันได้ส่งเลย หลวงตาโชติแกเสียใจมาก คิดมากประสาทกินไปเลย คราวนี้ก็เลยกลัวว่าจะเป็นอย่างหลวงตาโชติ แต่ของเรานั้นมันถูกเงินมาตลอดตั้งแต่เทอริกันแรกแล้ว ตอนนั้นก็อยู่วัดเทพศิรินทร์กับหลวงปู่มหาอำนาจ วัดเทพศิรินทร์เขามีระเบียบอย่างหนึ่งว่า พระจะบวชก็วันก็ตามก่อนสึกอย่างน้อยต้องได้เทอริไปรดโยม ๑ กัณฑ์ เพราะฉะนั้นถ้าคุณคิดจะสึกก็ซ้อมเทอริได้เลย พอวันนั้นไปคุณอุกฤษจะสึกเขาจะต้องไปเทอริไปรดโยมที่บ้าน เห็นเขาซ้อมอ่านโบราณของเขายู่ซ้อมไปซ้อมมาพ้อถึงวันจริงหลวงปู่บอกว่าคุณไปเป็นพี่เลี้ยงเขาหน่อยสิ ครูบาอาจารย์สั่งก็ต้องไปๆ ถึงคุณอุกฤษขึ้นธรรมมาสน์ไปนั่งสั้นพับๆ อยู่ข้างบนให้คิดยังไม่ได้เลย มันไซ้ชิตขนาดหนัก โยมเขาทว่าคาญไม่ไหวบอกอย่างนั้นนิมนต์พระพี่เลี้ยงแทนก็แล้วกัน จากเราที่ไม่เคยเทอริเลยและก็ได้เตรียมตัวมาเลยเราก็แยสิ จะใช้วิธีไหน ? ก็ต้องใช้วิธีตามแบบหลวงพ้อ ตกลงก็ขึ้นไปเทอริแทน ก็ว่าตั้งแต่ต้นยันปลาย ได้กัณฑ์เทศน์มา ๗๐๐ บาท จำได้แม่นย่ำ เทอริกันแรกได้มา ๗๐๐ บาทและหลังจากนั้นก็เจอที่เทอริถูกเงินลักษณะอย่างนี้ ประเภทไปงานเขาแท้ๆ แล้วอยู่ๆ เขาก็นิมนต์เทอริ หรือไม่กี่ประเภทเกิดถูกเงินกะทันหันขึ้นมา คนเทศน์ไม่ขึ้นธรรมมาสน์เราก็ต้องไปปรับหน้าที่แทน ก็เลยต้องใช้วิธีนี้มาตลอด จนกระทั่ง

รูปที่ 28
หน้า 53-54

กระทู้ถามข่าวธรรมาสัน

ท่านสมพงษ์มาบอกอาจารย์จะเอาคัมภีร์เทศน์ใหม่ ? วันนี้อย่างไรต้องใช้คัมภีร์อย่างนี้ ? วันนี้เทศน์เรื่องนี้อย่างไร ? บอกไม่ต้องหรือหม่อมเอาของหม่อมนั้นแหละ ถึงเวลาก็ถือขึ้นไปมีอันเดียวจริงๆ อาตมการถวายพระไตรปิฎก เขาให้มาตอนที่ชื่อพระไตรปิฎกพร้อมคู่ ก็ถือขึ้นไปมาอยู่ตลอด ถือซะจนเบื่อหมดแล้วเพราะเขาใช้โบราณจริงๆ เป็นแผ่นๆ แล้วก็ผูกเชือก อาตมการมาตลอดเวลา อาจารย์สมพงษ์เขาออกปาก ผมทำอย่างอาจารย์ไม่ได้หรือครับขนาดอ่านยังไม่โปรดเลย ก็เลยบอกว่าจะเอาอย่างนี้แล้วกันถ้ายังไม่ได้อีกก็ขอพระเอาไว้สักชุดหนึ่ง แล้วช่วงในพรรษาจะเป็นเวลาซ้อมพระพรรษาหนึ่ง จะมีวันพระประมาณ ๑๒ วัน พระเดือนละ ๔ ไร่ใหม่ จะเป็น ๘ ค่า ๒ แล้วก็ ๑๔ ค่ากับ ๑๕ ค่า ก็เลยว่าอย่างน้อยจะมีพระขึ้นเทศน์ ๑๒ องค์สลับกันไป ใครมีแววกก็ถ่ายทอดเคล็ดลับให้ แต่ถ้าเคล็ดลับขนาดต้องไปเทศน์ ๒ ธรรมาสัน ๓ ธรรมาสันอะไรนั้นคงจะต้องมีอีกเรื่องหนึ่งเอาไว้ พวกนั้นมันถึงต้องมีการหักกันอะไรกันมันมากเลย

ถาม : เมื่อวานนี้เจอคุณหมอยุ่ บอกว่าจะถามที่โรงพยาบาลให้เซลล์ขายยาโดยตรง ?

ตอบ : สดวาคาให้ใหม่ไม่เต็มลมให้ก็ต้องไปจ่ายเอาตั้งแต่หนึ่งถึงตั้ง ๘๐ บาท ให้มันลดให้สัก ๑๐๐ ก็ยังได้ สงสัย ๘๐,๐๐๐ จะไม่พอ ชุดประธานาเต็มชุดประมาณ ๗๐,๐๐๐ อันนั้นมันพวกงทะเลเล็กเลย ของเราตัดพวกเครื่องวัดอากาศ พวกคอมพิวเตอร์วัดแรงดันวัดระดับความลึกอะไรออกไปมันก็ลดได้หลายตั้ง

ถาม : แล้วต้องไปเรียนประธานาธิบดีหรือเปล่าครับ ?

๕๕

กระทู้ถามข่าวธรรมาสัน

ตอบ : เป็นอยู่แล้ว ก็บอกพวกนั้นแล้วว่าถ้าไม่เป็นจะต้องสอน คราวนี้พวกเจ้าหน้าที่ในเขื่อนที่คอยตรวจสภาพฐานเขื่อนมันมีอยู่ ซึ่งถ้าจะเป็นสมาชิกของมูลนิธิพิทักษ์กาญจน์ หน่วยเดียวกันนี้เท่ากับว่าเขาเป็นลูกน้อง พวกนั้นก็รับหน้าที่สอนให้ ถ้าหากพวกนั้นไม่ว่างอาจมาคงต้องสอนเอง คงสนุกกว่าดูเพราะว่าอันดับแรกแค่การปรับความดันของหูที่เขาเรียกว่าบิอบหู นั้นก็มีปัญหาแหละ ของเราทำได้หมดละ ส่วนใหญ่มันต้องบิอบจุก ของเรามาขึ้นโดยไม่ต้องบิอบจุกแล้วละ แค่อัดลมหายใจดันบึกไปหูมันก็จะโล่งแล้ว ลักษณะหูเราบางที่เราสั่งน้ำจุกแรงๆ แล้วหูดับอย่างนั้นแหละ จริงๆ ก็คือว่าอากาศมันเข้าไปเราทำเพื่อจะได้ดันมันออกมา ถ้าเราทำอย่างนั้นได้น้ำมันจะไม่เข้าหู ถึงเวลาที่เรากำหนดน้ำอัดลมออกหูส่วนใหญ่ต้องบิอบจุก ของเรามาขึ้นเคยขึ้นแล้วขับขีกรามหนอยเดียวก็ไปแล้วถ้ามีอากาศอยู่ในหูก็ยังเข้า แบบเดียวกันกับว่าถึงเวลาเราใส่หน้ากากเข้าไป ถ้าหากว่าเราเป่าลมหายใจออกมาหนึ่งมันจะได้ใส่ออกหมด เคล็ดลับของการทำให้หน้ากากไม่เป็นไอน้ำก็คือ เอาน้ำลายทาเสียก่อนกลืนเหมือนเป็นน้ำ ถึงเวลาเอาน้ำลายจุก ให้แห้งไว้ก่อนเสร็จแล้วลงไป ไอน้ำจากลมหายใจเราจะไม่เกาะหน้ากากมันจะใส่อยุ่ตลอดเวลา ถ้าไม่อย่างนั้นไอน้ำจากลมหายใจเราเกาะปุ๊บ ก็จะมีมวงอะไรไม่ค่อยเห็น บอกแล้วจะเรียนว่าทำอะไรไม่ลำบาก พอมาถึงจุดนี้แล้วยังไม่เห็นว่าจะไรมันยาก ก็บอกแล้วจนท่านกอล์ฟเขาสงสัยว่าพอเขาทำอะไรไม่ได้เราก็ทำแทนเขาทุกทีเขาบอกว่าตอนแรกเห็นสังคนโน้นสังคนนี่นึกว่าทำอะไรไม่เป็น จนพระท่านอื่นเขาบอกไม่รู้จักสังเกตหรือไง ถ้าคนทำไม่เป็นแล้วจะสังคนอื่นให้ทำได้หรือ ถ้าคนทำไม่เป็นมันจะอธิบายงานไม่ได้ ก็ได้แต่บอกว่าจะเอา

๕๖

กระโถนข้างธรรมาณีน

แบบนี้ๆ พอเขาชักรายละเอียดก็เต็มแล้ว หลวงพ่อท่านบอกเอาไว้ ท่านบอกว่าใครที่อยู่กับท่านคำว่า "ไม่สามารถ" อย่าพูดให้ท่านได้ยิน ถ้าพูดให้ท่านได้ยินท่านไล่ออกจากวัดเลย ไม่ว่าจะยังไงก็รีบไว้อ่อนแล้วก็ไปแก้ปัญหาเอาเอง

ถาม : ท้อใจ... ?

ตอบ : ท้อได้แต่ห้ามถอย คนอื่นมันท้อถอยใจ ของเรามันท้อได้แต่ห้ามถอย คอยต่อไปข้างหน้า ขณะที่เราแหย่ที่สุดก็เลสมันก็แหย่ด้วย ถ้าเราอึดต่อไปอีกนิดเดียวมันอาจจะแหย่ไปเลย เพราะพวกกิเลสต่างๆ โดยเฉพาะกิเลสสายมันก็อาศัยความประเทาะที่เรียกว่า คล้ายๆ กับความแข็งแรงของร่างกายอะไรอย่างนี้ ในเมื่อมันอาศัยร่างกายอยู่ถ้าร่างกายแข็งแรงมันก็พลอยแข็งแรงไปด้วย เพราะฉะนั้นตอนที่มันแหย่ที่สุดก็คือกิเลสมันก็แหย่ด้วย มันก็ตามตีมันเข้าไปเลยไม่ต้องไปเกรงใจมัน

ถาม : อังกฤษจะเป็นอะไรหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ถ้าอังกฤษไม่ไปเหยยเสียช่วยกลมอ์ฟกานีสถานมันก็คงไม่เป็นอะไรหรอก มันดันไปเหยยเสียด้วย คือคราวนี้ก็มีส่วนแจ็กพอดด้วย คนกำลังเชียร์บอลสนุกๆ แล้วตูมขึ้นมา มันส์เนอะ แหม..คิดว่ายังประตูที่เตะเือนที่ไหนได้ระเบิด

ถาม :

ตอบ : คือปกติแล้วทางพวกฟิสิกส์หรือวิทยาศาสตร์เขาก็รู้ยู่ว่าโลกของเรา มีสนามพลังแม่เหล็กอยู่ คราวนี้พวกกระแสพลังงานเนี่ยมันจะเคลื่อนไปในทิศไหน แนวไหน อะไรอย่างนี้จะมึผลอะไรอย่างไร คนจีนเขาศึกษาลึกซึ้งมากและก็ออกมาเป็นวิชาพวกฮวงจุ้ยนี้แหละ คราวนี้สิ่งที่จะมึผลกับเรา

กระโถนข้างธรรมาณีน

จริง ๆ แล้วก็ขึ้นอยู่กับบุญบาปที่เราทำมาเหมือนกัน บุคคลที่สร้างกรรมดีเอาไว้มากก็ย่อมไปเกิดในจุดที่พอเหมาะพอสมเป็นสถานที่ที่ดีใครได้สร้างกรรมไม่ดีเอาไว้ประเภทบุญมีแต่กรรมบ้งอาจจะไปเกิดในจุดที่ไม่ดี แต่ว่าเขาก็มีวิธีแก้ไขถ้าคนไหนที่ยังรู้วิธีแล้วแก้ไขได้ก็แสดงว่าบุญเก่าเดิมเขายังส่งผลอยู่ไม่อย่างนั้นบางคนก็แหย่ไปเลยก็มี มันให้ผล แต่ถ้ากำลังใจของเราเข้มแข็งมันก็ไม่ให้ผลเท่าไรของพวกนี้มันจะส่งผลให้ไม่เกิน ๒๕ % แต่ถ้ากำลังใจของเราอ่อนแอถ้ามีโอกาสแก้ไขให้มันถูกต้องได้มันก็ดี แต่ถ้าแถวฮ่องกง ไต้หวัน ปัจจุบันนี้ถึงเวลาสอบข้อเขียนไม่มีปัญหา ถึงเวลาสอบสัมภาษณ์นี้ถ้าขึ้นแสบอกว่าไม่ผ่านก็แปลว่าไม่ต้องมาอีกเลย เขาจะเอาคนดูโง่งมั่งมานั่งรอเลย ถ้าคนมันแพ้กหน้าแปลว่าผ่าน

ถาม :

ตอบ : ไม่มีทาง เขาจะต้องมีความซื่อสัตย์ต่ออาชีพของเขา ถ้าไม่ซื่อสัตย์ต่ออาชีพต่อไปหากินไม่ได้ ถ้าเกิดคนที่เขาบอกว่าดีแล้วเข้าไปเล่นเอาบริษัทเจ๊งเลยละ ต่อไปขึ้นแสบคนนั้นก็ไม่ต้องไปหากินแล้ว

ถาม : อย่างที่บริษัทเขาก็มาดู แล้วเขาก็เชื่อ เขาบอกว่าหน้าบ้านแตกพื้นลานซีเมนต์แตกแล้วให้ไว้ไว้อ่อน เจ้าหน้าที่จะนำไปไว้ปูนไม่ได้ ต้องทำใหม่หมดเลยเพราะการไว้ไว้อ่อนไม่ดี ก็เชื่อนะ เขาเชื่อซินแส เขาก็รู้ใหม่ทำใหม่หมดเลย ?

ตอบ : ของอะไรถ้าหากว่ามันไม่เหนือบากว่าแรงไม่สิ้นเปลืองมากก็แก้ไขตามเขาไป แต่ถ้าอันไหนที่แย่มากๆ เราก็มั่นใจว่าเราก็คงตีมาพอสมควรแล้วลุ่นกับมันดูหน่อย

กระโถนข้างอรรมาลี

ถาม : ชินแสดนั้นแปลกนะ(ไม่ชัด)..... ?

ตอบ : เขากลัวกระแสไม่เต็มจะขึ้นไปเขาจะเอาพระไปยื่น เดี่ยวจะกลายเป็นประเภทโทษปรมาสพระรัตนตรัยไม่รู้ตัวอีก แต่ว่าเรื่องนี้มันก็อัครจริยคือว่าทางด้านเส้นทางทองผาภูมิ-สังขละมันจะมีเนินยาวอยู่เนินหนึ่ง มันจะลงเนินยาวมา ๓,๐๐๐ กว่าเมตร ๓ กิโลเมตร เขาเรียกว่าเนินตะลุเก้ เป็นภาษามอญ เนินตะลุเก้ก่อนหน้ามันลงแล้วลงอีก มีเที่ยวหนึ่งขึ้นไปบรรยายทางด้านหน่วยคันทน์ของโกเลียที่สังขละบุรี ขาขึ้นตอนเช้ามันกำลังสร้างศาลอยู่ พอกลางตอนบ่ายศาลราบไปแล้ว มันจะแหกโค้งตรงนั้นประจำ ขนาดหลวงพ่อดูตมะก็ลงตรงนั้นซี่โครงหักไป ๒ ซี่ ลูกศิษย์เอาท่านไปหาที่แท้ๆ เลย เพราะท่านบอกว่าท่านไม่ไปๆ ไปไม่ได้ช่วงนี้มีเคราะห์อยู่ ลูกศิษย์ก็ถือให้ท่านไปจนได้ แล้วก็ไปแหกโค้งที่ตะลุเก้ที่ปรากฏว่าในที่สุดก็มีคนดีเข้ามา เขาจัดแจงทำแท่นขึ้นมาแล้ว เอาพระพุทธรูปตั้งหันเข้าหาทางวังลงเลย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมายังไม่มีการตายที่โค้งนั้นอีก ตั้งแต่สร้างมามีบางที่ที่ถล่มขึ้นไม่ไหวมันไหลลงมากก็แล้วกลเสียหายนิดหน่อย คนก็ไม่เป็นไร แสดงว่าเขาแก้ได้ผล เพราะฉะนั้นเขาก็คงคิดอย่างอื่นมันแก้คงยากอาศัยบารมีพระดีกว่า แต่มันกินไปมันเล่นหาบันไดทุกชั้นเลย บันไดชั้นหนึ่งตั้งพระองค์หนึ่งมันกินไป

ถาม : คิดว่ามีห้องพระอยู่ข้างบน มีทุกชั้นเลยแล้วก็ม่าน้ำพุด้วย ?

ตอบ : เรื่องของน้ำพุนี้เป็นภาระการกระจายพลังและรับสิ่งที่ไม่ดีคือมันจะกระจายพลังที่ดีให้วนเวียนอยู่ และในขณะเดียวกันสิ่งที่ไม่ดีมันหนักก็ตกหน้าไป ก็คือความเจริญรุ่งเรือง แล้วสมัยนี้ไปดูขวงจู้ยี่บางที่เห็นมันตีกันด้วยขวงจู้ยี่แล้วก็ขำนะ คือตีกันที่หน้าอันนั้นมัน

กระโถนข้างอรรมาลี

ไม่ตีก็ตีกระจอบ ถ้าอันไหนเห็นเองตั้งกระจอบมันก็ทำเหล็กแทงตรงไปโอ้โห...สนุกกันเป็นบ้าเลย ถ้าหากว่าอยากจะทำดูตรงนี้ ตรงใกล้ๆ อาคารชินวัตร สำนักงานของธนาคารสิริกไทยทำกระบอกเป็นยันต์สนุกมากเลยไปดูสิ บางทีมันทำลักษณะเหมือนรั้วแต่ไม่ใช่รั้ว มันประเภทหันปลายรั้วที่เป็นเหล็กทิ่มเข้าใส่อีกตึกหนึ่ง เขาก็เคยมีความรู้ทางด้านนี้บ้างพอผ่านไปเห็นมันตีกันแหลกเลย

ถาม : เจ้าของไม่ถูกกันหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่หรอก เขากลัวสิ่งไม่ดีจะไปหาเขา เขาก็ต้องหาวิธีแก้ของเขาไปเชื่อมมากินไปถึงมงาย เอาแล้วถ้ามันไม่ลำบากมากนักก็ทำไป ถ้าลำบากมากก็ไม่ต้อง

ถาม : มีอยู่บ้านหนึ่งนะคะ กว่าจะเข้าไปอยู่ได้ให้ชินเสมาตุหุบแล้วหุบอีกเสียเงินบานเลย ?

ตอบ :

ถาม : หว่านทราย หว่านหิน หว่านข้าวสาร... ?

ตอบ : อันนั้นมันแก้อาถรรพ์ มันคนละเรื่องกัน อาถรรพ์มันเกิดจากคนทำขวงจู้ยี่นั่นมันธรรมชาติ

ถาม : ใช้กันอะไรครับ ?

ตอบ : กันอะไรก็ทำไปเถอะ ไม่มีใครเขาว่าหรือจะ เพียงแต่ว่าอย่าเที่ยวไปหว่านใส่บ้านอื่นก็แล้วกันเดี๋ยวได้ตีกัน หว่านก็หว่านแค่เขตบ้านเรา

ถาม : การใช้ขูญานเพื่อเรียกคน ?

ตอบ : ถ้าหากว่าใช้แบบถูกต้องตามศีลธรรมมันก็ไม่มีปัญหาอะไร เพื่อเป็นการลงเคราะห์เขา แต่ถ้าหากว่าใช้ในลักษณะที่หาผลประโยชน์ใส่ตัว

รูปที่ 31

หน้า 59-60

กระโถนฟ้าธรรมาสี

เองก็ระวังไว้ ตอนดวงยังเซงอยู่ไม่เป็นไร ถ้ากุศลกรรมขาดช่วงเมื่อไหร่
 เตียวได้รางวัลหนักๆ

ถาม : แบบเรียกมายืมของ
 ตอบ : อ้อ...ไม่ได้ทำอะไรมาก ไม่เป็นไร ก็โดนไม่มาก

ถาม : ขอแลกกลับ ?
 ตอบ : เชิญจะเชิญ รักษากำลังใจให้ดีนะ จำไว้ว่าที่บางอย่างที่มีนหยาไป
 เพราะเราประมาท ผลพลอยนิตเดียวก็ไม่ได้ ปล่อยนิตเดียวกล้าไม่เจอ
 เลย ของดีมีน้อย กว่าจะได้ต้องรอครบรอบอีกทีหนึ่ง แหม...เราก็นึกว่า
 ไม่เจอ ตายไปแล้ว ที่ไหนได้กล้าไม่ติดเอง

เฮ้อ...ไม่ต้องเสียดายอะไรที่เคยทำไว้ ถึงเวลามันก็ได้อีก คือถ้า
 รักษาอารมณ์ปฏิบัติช่วงนั้นได้เนี่ย ตายจริงๆนะ บังเอิญว่าเขาเกาะไม่ติด
 หลุดไปซะได้

๒๒

กระโถนฟ้าธรรมาสี

ขอเชิญร่วมทำบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม
ณ วัดพระธาตุห้วยควง อ.ลี จ.ลำพูน
 ~~~~~

ด้วยทางคณะสงฆ์อำเภอลี จ.ลำพูน มีความเห็นพ้องต้องกันว่า  
 จำเป็นต้องจัดสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมขึ้นในอำเภอ เพื่อให้เป็นสถานที่  
 เรียนหนังสือของพระภิกษุและสามเณร ในสายสามัญ และบาลี เพื่อเป็นการ  
 ส่งเสริมด้านการศึกษาแก่พระภิกษุและสามเณรในอำเภอลีและอำเภอใกล้เคียง  
 เพื่อให้โอกาสทางการศึกษาแก่ผู้ด้อยโอกาสและยากจนเพื่อแก้ปัญหา  
 การขาดแคลนโรงเรียนในอำเภอ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาท  
 สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และเพื่อรักษาและสืบอายุพระพุทธศาสนาให้คงอยู่  
 ต่อไป จึงมีมติให้จัดสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมขึ้น ณ วัดพระธาตุห้วยควง  
 ต.ลี อ.ลี จ.ลำพูน ซึ่งขณะนี้กำลังดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียน ๒ ชั้น  
 จำนวน ๑๐ ห้องเรียน ใช้งบในการก่อสร้างประมาณ ๒,๖๐๐,๐๐๐ บาท  
 (สองล้านหกแสนบาทถ้วน) ซึ่งทางคณะศิษยานุศิษย์จะร่วมกันทอดผ้า  
 ป่าถวายสร้างอาคารเรียน สำหรับพระภิกษุและสามเณร เพื่อนำปัจจัยมา  
 ก่อสร้างอาคารเรียนให้แล้วเสร็จ ก่อนเปิดเรียนในเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐นี้

จึงขอเชิญชวนญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน ร่วมสร้างบารมีทาน  
 อันยิ่งใหญ่ โดยร่วมถวายปัจจัยเพื่อสร้างอาคารเรียนให้กับพระภิกษุ  
 และสามเณรในครั้งนี้อย่างกล้าหาญ และขออำนาจของคุณพระศรี  
 รัตนตรัย บารมีธรรมของพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระปัจเจก  
 พุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระอรหันต์ทั้งหลาย พระอริยเจ้า คุรูปา

๒๒

รูปที่ 32  
หน้า 61-62

*กระโถนช่างธรรมมาสน์*

อาจารย์ พรหม เทวดา ทั้งหมด ตลอดจนถึงบารมีขององค์พระเมโธ  
ธาตุอันศักดิ์สิทธิ์ และผลแห่งบุญที่ท่านได้บำเพ็ญมา จงอภิบาลรักษา  
ท่านทั้งหลาย ให้มีความเป็นอยู่อย่างมีความสุข ปราศจากอุปัทวันตราย  
ทั้งปวง มีความรุ่งเรืองในการดำรงชีวิต เจริญในธรรมขององค์สมเด็จพระ  
สัมมาสัมพุทธเจ้า เข้าถึงอริยมรรค อริยผล เข้าถึงซึ่งพระนิพพาน  
ในปัจจุบันชาตินี้...เทอญ

**หมายเหตุ** หากท่านใดที่ต้องการทำบุญ สามารถโอนเข้าบัญชีได้ที่  
ชื่อบัญชี บัญชีสร้างโรงเรียนปริยัติธรรมวัดพระธาตุห้าดวง  
ธ.กสิกรไทย ออมทรัพย์ เลขที่บัญชี 347-2-33423-8  
หรือส่งเป็นธนาคณัติมาที่ พระอนันต์ อานนุโธ วัดพระธาตุห้าดวง ต.ลี  
อ.ลี จ.ลำพูน 51110 (ขอให้วงเล็บมุมซองว่า สร้างโรงเรียน)  
หรือโทรติดต่อได้โดยตรงที่ เบอร์โทรศัพท์ 053-570244  
หรือ 081-6027437

- ท่านใดต้องการเป็นเจ้าของภาพห้องเรียน ห้องละ ๕๐,๐๐๐บาท  
(ติดชื่อเจ้าภาพ) มีจำนวน ๒๐ ห้อง เป็นเจ้าภาพ ๑  
ห้องรับพระพุทธรูปสมเด็จพระองค์ปฐมทรงเครื่องจักรพรรดิปิดทอง  
ขนาด ๙ นิ้ว ๑ องค์
- ท่านใดต้องการใบโมทนาบัตร ขอให้เขียนชื่อ ที่อยู่ ให้ชัดเจน  
เพื่อความสะดวกในการจัดส่ง

๖๓

รูปที่ 33

ปกหลังสุดท้ายครับ